

Arrest

nr. 308 370 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109 1060
BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 23 mei 2024 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 april 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 4 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoeker op 9 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Vrazhdebna nabij Sofia in Bulgarije.

1.3. Op 17 april 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Bulgaarse autoriteiten stemden op 19 april 2024 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 april 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1): naam: H.(...) voornaam: W.(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.) die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W.(...) H.(...), verder de betrokkene, die verklaarde afkomstig te zijn uit Syrië, diende op 04.04.2024 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Tijdens het gehoor stelde hij dat hij zijn paspoort, rijbewijs en militair boekje in Libanon heeft achtergelaten en dat zijn identiteitskaart in Turkije werd verbrand.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 09.02.2024.

Op 12.04.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij gehuwd (A.(...), N.(...), V, (.../...), Syrië, nationaliteit: Syrië) te zijn, een meerderjarig kind (H.(...), K.(...), M, (.../...), Syrië, nationaliteit: Syrië) te hebben en vier minderjarige (H.(...), K.(...), V, (.../...), Syrië, nationaliteit: Syrië; H.(...), M.(...), M, (.../...), Syrië, nationaliteit: Syrië; H.(...), G.(...), V, (.../...), Syrië, nationaliteit: Syrië; H.(...), A.(...), M, (.../...), Libanon, nationaliteit: Syrië) te hebben. Zijn vier oudste kinderen verblijven momenteel samen met hun moeder in Duitsland, zijn jongste kind verblijft samen met zijn echtgenote in S.(...), Libanon. De betrokkene stelde verder dat zijn moeder (D.(...), A.(...), V, nationaliteit: Syrië, OV (...)), twee van zijn broers (H.(...), M.(...), M, (...); H.(...), Z.(...), M, (...)) en twee van zijn zussen (H.(...), A.(...), V, (...); H.(...), F.(...), V, (...)) momenteel in België verblijven. Verder stelde hij een broer (H.(...), A.(...), M, (...)) en een zus (H.(...), N.(...), V, (...)) te hebben die momenteel in Duitsland verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij Libanon op 09.10.2023 verliet en naar Syrië reisde. Op 04.11.2023 reisde hij naar Turkije. Op 04.02.2024 of 05.02.2024 reisde hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. De betrokkene stelde dat hij in Bulgarije werd verplicht om zijn vingerafdrukken te geven, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Na tien dagen reisde hij naar Servië. Hij verbleef er ongeveer een maand in een opvangcentrum, waarna hij naar Bosnië reisde. Na vijftien dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven, reisde hij naar Kroatië. Een nacht later reisde de betrokkene via Slovenië naar Italië. Vervolgens reisde hij via Zwitserland en Frankrijk naar België.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodacdatabank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Op 17.04.2024 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 19.04.2024 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De Bulgaarse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia, van maandag tot donderdag tussen 9.00u en 14.00u. De betrokkene is in Bulgarije gekend als H.(...) H.(...), U.(...), (...), M, Syrië.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Bulgarije toekomt. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat zijn moeder, broers en zussen in België verblijven. Verder stelde hij dat je in België een mooi leven kan leiden en dat ze in België niet zo streng zijn met vingerafdrukken in het kader van de Dublinprocedure. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat als hij in Bulgarije had willen blijven, hij daar wel zou zijn gebleven en niet naar België zou zijn gekomen. De betrokkene stelde verder dat hij in het opvangcentrum in Bulgarije ziek is geworden en dat het in het centrum niet goed was.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Bulgarije werd verplicht om zijn vingerafdrukken te geven, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming indiende. We merken hieromtrent op dat Bulgarije de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat zijn moeder, broers en zussen in België verblijven, merken we op dat de betrokkene stelde dat zijn moeder (D.(...), A.(...), V, nationaliteit: Syrië, OV (...)), twee van zijn broers (H.(...), M.(...), M, (...); H.(...), Z.(...), M, (...)) en twee van zijn zussen (H.(...), A.(...), V, (...); H.(...), F.(...), V, (...)) momenteel in België verblijven. We merken op dat zijn moeder (D.(...), A.(...)) op 04.10.2018 tijdelijke bescherming in België heeft gekregen.

We merken hieromtrent op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij de Lidstaat legt waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek om internationale bescherming waarover in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen (artikel 10), mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen. De betrokkene kan ten overstaan van zijn moeder, broers of zussen niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2.g van Verordening (EU) nr. 604/2013 en valt dus niet onder deze bepalingen.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Verordening (EU) nr. 604/2013 bevat een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. Het werd door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen hem en zijn in België verblijvende moeder, broers en zussen. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt dat de lidstaten er voor zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in

het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening (EU) nr. 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn moeder, broers en zussen niet voorgelegd. Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn moeder, broers en zussen bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat je in België een mooi leven kan leiden, dat als hij in Bulgarije had willen blijven, hij daar wel zou zijn gebleven en niet naar België zou zijn gekomen en dat ze in België niet zo streng zijn met vingerafdrukken in het kader van de Dublinprocedure, merken we allereerst op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in het opvangcentrum in Bulgarije ziek is geworden en dat het in het centrum niet goed was, betwisten we niet dat het AIDA-rapport (cf. infra) kritische bemerkingen plaatst bij de Bulgaarse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat Bulgarije algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers om internationale bescherming en dat de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie niet in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat Bulgarije, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn. Indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Bulgaarse instanties stemden op 19.04.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede de andere

verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Bulgarije onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd.

Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SARopvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een

overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66). Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15). De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontnomen. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moet hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het recht van

opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA-rapport, blz. 69).

De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 33-34). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van

tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken.

Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor geen gezondheidsproblemen te hebben. Er werden tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook

geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd.

Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen. Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Bulgaarse autoriteiten ⁽⁴⁾.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan

verstrekken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 juni 2024 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 317 819.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de staatssecretaris van 24 april 2024 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“ Le requérant fait l'objet d'une décision de reconduite à la frontière avec maintien en vue de l'éloignement en vue du transfert vers l'Etat membre responsable pris en date du 4 juin 2024.

L'extrême urgence est généralement attestée à suffisance par le simple fait que l'intéressée soit détenue en vue de son éloignement (arrêts 100.324 du 29 mars 2013, 100.113 du 28 mars 2013, 99 985 du 27 mars 2013).

Le requérant fait l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective.

L'extrême urgence est donc établie.”

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 24 april 2024, maar dat verzoeker slechts sedert 4 juni 2024 wordt vastgehouden in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht naar Bulgarije, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 23 mei 2024 waarbij de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.2.1. In een enig middel van zijn verzoekschrift van 23 mei 2024 voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

« En l'espèce, la Bulgarie ne peut être considérée comme l'État responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et d'accueil bulgare, ainsi qu'en raison de l'absence d'une prise en charge adaptée à la partie requérante.

A. Vulnérabilité particulière de la partie requérante : nécessité d'obtenir une garantie individuelle d'une prise en charge adaptée en cas de retour en Bulgarie

Avant tout, il y a lieu d'insister sur le fait que la partie requérante se trouve dans une situation de vulnérabilité particulière, en raison de sa qualité de demandeur d'asile, de son origine syrienne, de son parcours d'exil éprouvant.

L'acte attaqué est fondé sur l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, qui autorise la partie défenderesse, saisie d'une demande d'asile, à procéder à la détermination de l'État responsable de son examen et, dans l'hypothèse où la Belgique n'en serait pas responsable, à saisir l'État responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur d'asile, dans les conditions prévues par le Règlement Dublin III.

Aux termes de l'article 3.2. du Règlement Dublin III, « Lorsque aucun État membre responsable ne peut être désigné sur la base des critères énumérés dans le présent règlement, le premier État membre auprès duquel la demande de protection internationale a été introduite est responsable de l'examen. Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un État membre désigné sur la

base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier État membre auprès duquel la demande a été introduite, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable devient l'État membre responsable».

Aux termes de l'article 17, §1, du même Règlement, « Par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement. L'État membre qui décide d'examiner une demande de protection internationale en vertu du présent paragraphe devient l'État membre responsable et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité. [...]».

En l'espèce, la partie adverse relève que la Bulgarie est l'État membre responsable du traitement de la demande d'asile de la partie requérante, en application des dispositions du Règlement Dublin III, ce que ne conteste pas la partie requérante.

Cependant, lors de son interview à l'Office des Étrangers la partie requérante a sollicité de la Belgique qu'elle se déclare compétente et avait invoqué sa situation familiale particulière.

Elle présente donc un profil de personne vulnérable dont la partie adverse n'a nullement tenu compte alors qu'il justifiait qu'une protection particulière lui soit accordée.

L'Office des Étrangers devait en effet faire preuve de prudence et devait s'assurer que la partie requérante pourrait bénéficier d'une prise en charge adéquate en cas de renvoi vers la Bulgarie, quod non en l'espèce.

Au vu des éléments qui précèdent, la partie requérante se trouve dans une situation de vulnérabilité particulière et il incombait aux autorités belges d'obtenir de la part des autorités bulgares la certitude qu'une prise en charge adaptée à la partie requérante et à ses besoins spécifiques sera mise en place, avant de prendre la décision de renvoyer la partie requérante vers la Bulgarie. Pourtant, force est de constater que cela n'a pas été fait en l'espèce, et qu'en procédant de la sorte, les autorités belges se sont rendues coupables d'une violation de l'article 3 de la CEDH.

B. Vie privée de la partie requérante et article 8 de la CEDH

Lors de son interview, la partie requérante a expliqué qu'elle souhaitait voir sa demande d'asile examinée par la Belgique car sa mère (D.(...) A.(...)), deux de ses frères (H.(...) M.(...) et H.(...) Z.(...)) et deux de ses soeurs (H.(...) A.(...) et H.(...) F.(...)) y vivent. Dans sa décision, la partie adverse considère néanmoins en substance que ces membres de famille ne tombent pas sous la définition de membre de la famille au sens de l'article 2.g du Règlement Dublin III, de sorte que, selon elle, l'article 8 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales ne peut être revendiqué, dès lors qu'il ne vise que des liens de consanguinité suffisamment étroits, et que la protection offerte par cette disposition concerne essentiellement la famille restreinte aux ascendants et descendants directs et ne s'étend qu'exceptionnellement à d'autres proches qui peuvent jouer un rôle important au sein de la famille. Elle estime que la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme impose un lien familial impliquant des éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux, et que la jurisprudence du CCE indique qu'il y a lieu de prendre en considération toutes indications comme la cohabitation, la dépendance financière ou matérielle d'un membre de la famille vis-à-vis d'un autre ou les liens réels entre eux afin d'évaluer la force de ces liens.

La motivation de la décision attaquée ne permet cependant pas à la partie requérante de comprendre pourquoi la partie adverse ne pouvait faire application de la clause discrétionnaire prévue à l'article 17.1 du Règlement Dublin III bien qu'elle ait invoqué des éléments personnels qui pourraient justifier que la Belgique se déclare compétente pour examiner sa demande d'asile (alors que cet examen incombe normalement à la Bulgarie).

La décision attaquée présente dès lors un défaut de motivation.

La partie adverse n'a, en outre, pas tenu compte à suffisance du prescrit des considérants 14 et 17 du Règlement Dublin III qui doit guider son appréciation des éléments portés à sa connaissance.

La partie adverse considère, en outre, que la partie requérante ne peut bénéficier de la protection offerte par l'article 8 de la CEDH qui consacre un droit à la vie privée et familiale. Elle estime, plus particulièrement, qu'il n'existe pas d'éléments supplémentaires de dépendance, autre que des liens affectifs normaux, entre la partie requérante et sa mère et sa fratrie.

Or, la partie requérante a rappelé le soutien précieux apporté par sa mère et sa fratrie au quotidien depuis son arrivée en Belgique, tant sur le plan affectif que psychologique, mais également matériel et financier ; il vit d'ailleurs sous leur toit, et dépend d'eux pour ses besoins les plus élémentaires, tels que celui de se loger, se chauffer, se nourrir, se vêtir, se soigner, se laver. La partie requérante justifie donc d'éléments supplémentaires de dépendance à l'égard des membres de sa famille.

Contrairement à ce que prétend la partie adverse, il s'agit de toute une série de marques de soutien qui seraient rendue compliquées voire, pour certaines, impossibles à maintenir dans le cas où la partie requérante serait renvoyée vers la Bulgarie.

Par ailleurs, le fait que le lien de filiation invoqué en l'espèce soit un lien entre collatéraux et ascendant/descendant n'empêche pas de faire application de l'article 8 de la CEDH. C'est ce qu'a considéré la CEDH notamment dans les arrêts *Moustaquim c. Belgique* du 18 février 1991 (Série A no. 193, p. 18, § 36)

et Boyle c. Royaume-Uni du 28 février 1994 (Série A no. 282-B, rapport de la Commission du 9 février 1993, pp. 27 et 28, §§ 41 à 47). Par conséquent, en considérant que la partie requérante n'a pas démontré l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation. Elle n'a, en effet, pas tenu compte de l'ensemble des éléments figurant au dossier administratif et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

La décision attaquée porte, également, atteinte à la vie privée et familiale de la partie requérante et viole par conséquent l'article 8 de la CEDH.

C. Défaut de motivation

La décision litigieuse viole également l'obligation expresse de motivation incombant à la partie défenderesse.

L'article 62 de la loi sur les étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 prévoient l'obligation formelle de motivation de la partie adverse ; l'article 62, § 1 de la loi sur les étrangers prévoit que toute décision administrative doit être motivée. La loi du 29 juillet 1991 renforce l'obligation formelle de motivation.

La motivation doit permettre au demandeur de comprendre le(s) motif(s), tant en fait qu'en droit, de la mesure prise à son encontre.

L'étude du HCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" indique que les circonstances individuelles et contextuelles doivent être prises en compte lors de l'examen de chaque demande d'asile ; "ces raisons sont externalisées en les incluant expressément dans la décision elle-même".

Les motifs de la décision doivent être suffisamment étayés ; les motifs de la décision doivent être étayés par le dossier administratif de la partie adverse et par les faits connus de la cause ; si les motifs de la décision contestée ne sont pas étayés par le dossier, ils doivent être considérés comme insuffisants. La partie défenderesse ne peut se contenter de rejeter les déclarations de l'intéressé sur la base d'une simple appréciation subjective.

D. Traitements inhumains et dégradants en violation de l'article 3 CEDH en cas de retour en Bulgarie –

Conditions d'accueil des demandeurs d'asile et traitement dramatique des demandes d'asile en Bulgarie

La partie requérante attire Votre attention sur l'arrêt « Tarakhel et autres contre la Suisse » rendu par la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'homme ce 4 novembre 2014, développé ci-après. La cour a notamment établi que « l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence ».

Les lignes directrices dégagées dans cet arrêt concernent tant les conditions d'existence des demandeurs d'asile dans le pays de destination pendant la procédure d'asile que la possibilité pour eux d'y bénéficier « des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt ».

Aussi, l'article 3.2 alinéa 2 du Règlement Dublin III établit que « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. »

La Belgique ne peut en effet, en vertu du règlement Dublin III et de la jurisprudence européenne, transférer un demandeur d'asile vers un État où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, en raison des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs.

Or, tel est le cas en Bulgarie, comme il ressort des articles et rapports récents dont des extraits sont reproduits infra.

Étant donné que l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme est absolu, un transfert vers la Bulgarie, considérée par la Belgique comme pays responsable, est impossible en l'espèce.

Dans l'arrêt « Tarakhel contre Suisse » susmentionné, au sujet du renvoi de demandeurs d'asile, en l'espèce vers l'Italie, dans le cadre du Règlement Dublin, la Cour affirme à cette occasion que « en tant que catégorie de la population 'particulièrement défavorisée et vulnérable', les demandeurs d'asile ont besoin d'une 'protection spéciale' au regard de cette disposition ». La Cour conclut que « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention ».

Le Conseil du Contentieux des Étrangers l'a rappelé dans un arrêt du 30.06.2015 (n°148. 906) : « 3.4.2. A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays – en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Voir arrêt n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015), il appartenait à la

partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge des intéressés avant de prendre sa décision ».

Il faut donc avoir égard à la certitude qu'une prise en charge adaptée à la partie requérante sera mise en place en Bulgarie au vu de la situation particulière de la partie requérante. La Belgique doit donc, avant d'envoyer la partie requérante vers la Bulgarie, obtenir des autorités bulgares une garantie individuelle concernant une prise en charge adaptée. Sans garanties individuelles, il y aurait violation de l'article 3 de la CEDH au vu des conditions d'accueil des demandeurs d'asile et des migrants en Bulgarie.

La partie requérante souligne effectivement qu'il ressort d'informations générales que la situation en Bulgarie en matière des conditions d'accueil réservées aux demandeurs d'asile et le traitement de leurs demandes d'asile est dramatique et que dès lors, un renvoi vers la Bulgarie de la partie requérante serait susceptible d'engendrer une violation de l'article 3 de la CEDH précitée.

Soulignons qu'en l'espèce, il ne s'agit pas d'un forum shopping où le demandeur choisit l'État membre dans lequel il introduit sa demande d'asile, mais il est question d'une considération de dignité humaine et de respect des droits fondamentaux de chaque personne demandant une protection internationale. La partie requérante conteste que la Bulgarie soit compétente pour traiter sa demande de protection internationale, non pas qu'elle ne se soit pas rendue en Bulgarie avant d'introduire sa demande de protection internationale en Belgique, mais en raison des conditions d'accueil, des traitements par les autorités bulgares, et de la procédure d'asile en Bulgarie, qui sont contraires à la CEDH et aux exigences européennes en matière de procédure d'asile dans les États membres.

Le simple fait qu'un État membre prenne des mesures pour tenter de remédier aux lacunes n'indique en rien que le demandeur ne peut pas être et ne sera pas exposé à un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers cet État membre, en l'occurrence la Bulgarie. La Cour européenne des droits de l'homme rappelle que les circonstances d'un afflux de réfugiés et de migrants ne dispensent nullement l'État de son devoir de garantir à tous, y compris aux réfugiés et aux migrants, le respect de ses droits fondamentaux et le respect de la dignité humaine (voir, entre autres, Cour européenne des droits de l'homme, 1er septembre 2015, *Khlaifia et autres c. Italie*, req. n° 16483/12, §128). L'article 3 de la CEDH dispose que "nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants". Cette disposition affirme l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et interdit en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants, quelles que soient les circonstances et les actions de la victime.

Votre Conseil a jugé que l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH s'apprécie en fonction des circonstances « dont le défendeur avait ou aurait dû avoir connaissance au moment de la décision attaquée » (RvV, arrêt n° 137.096, du 30 janvier 2015).

Or, au moment de la prise de décision litigieuse, la partie défenderesse avait connaissance de plusieurs lacunes en Bulgarie concernant la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs d'asile. Par conséquent, elle aurait dû appliquer l'article 3.2 du règlement Dublin III, en se déclarant compétente pour traiter la demande d'asile de la partie requérante. Agir autrement constituerait une violation de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte de l'Union européenne, et déresponsabiliserait indûment l'État belge.

1. Situation générale des droits humains des demandeurs d'asile en Bulgarie

Attendu qu'afin d'évaluer la situation en Bulgarie pour les demandeurs d'asile et les migrants en général, il convient en premier lieu de regarder la situation générale des droits humains des demandeurs d'asile en Bulgarie ;

Que d'emblée, il convient de souligner que tout au long de l'année 2023, la Bulgarie a montré une hostilité envers les demandeurs de protection internationale ; Que le président Rumen Radev, pro-russe et antiUE, a nommé des gouvernements intérimaires qui ont peu fait pour soutenir les réfugiés ; Que les politiques d'asile ont été négligées, entraînant un manque de conditions d'accueil adéquates ; Que même après l'élection d'un nouveau gouvernement en avril 2023, les politiques d'asile sont restées en dehors de l'agenda gouvernemental, avec des retards dans les réformes et un soutien financier insuffisant ; Que ce climat politique instable et hostile a rendu la Bulgarie peu accueillante pour les demandeurs de protection internationale ;

Que le dernier rapport AIDA sur la Bulgarie pour l'année 2023 (actualisé en avril 2024) met ainsi en lumière l'absence de progrès et la détérioration des conditions d'accès au territoire avec un accroissement des pratiques discriminatoires vis-à-vis des demandeurs de protection internationale :

"In 2023, the number of new arrivals continued to increase, reaching a total of 22,518 asylum seekers (+10%), 20,407 asylum seekers in 2022 (+85%), 10,999 asylum seekers (+212% increase) in 2021 and 3,525 asylum seekers in 2020. [...]"

Recognition and refusal rates: In 2023, the overall recognition rate decreased from 91% in 2022 to 66% of all decisions on the merits. Both refugee recognition and subsidiary protection rates continued to decrease. Refugee recognition decreased to 1%, while subsidiary protection (humanitarian status) decreased more significantly to 65% in 2023. The rejection rate reached 34%, when considering only decisions issued on the substance of asylum claims. Among the top 5 countries of origin of asylum seekers entering Bulgaria in 2023 were Syria and Afghanistan.

These two nationalities together represented 81% of the total arrivals, - 55% from Syria and 26% from Afghanistan. Except for Syrian nationals, over an extended period before 2022, recognition rates for other nationalities remained low. Applicants from Afghanistan and Türkiye were treated discriminatory and their cases overwhelmingly considered as manifestly unfounded, which resulted in extremely low recognition rates. After more than a decade being considered as noncredible applicants, interrupted by a significant improvement in recognition rates in 2022, in 2023 Afghan nationals once more faced reduced recognition compared to the previous year, with 14% overall recognition rate (5% refugee recognition rate and 9% subsidiary protection rate) against 65% rejection rate. The vast majority (97%) of Afghan applicants continued to abscond before receiving a first instance decision, which was issued on the merits in just 3% of the caseload. Applications from Turkish nationals were rejected in 100% of the cases.²

[...]

Nationals from countries of origin such as Afghanistan and Türkiye were treated discriminatory, with their cases being overwhelmingly considered as manifestly unfounded and being examined in accelerated procedures. In 2022 the situation of Afghan applicants improved. In 2023 however, their treatment again raised concerns relating to generalized bias and discrimination. In 2022, the overall recognition rate increased to 91% of all decisions on the merits. Although the refugee recognition decreased to 2%, the subsidiary protection rate (humanitarian status) increased significantly reaching 89%. The rejection rate decreased to 9% of all decisions issued on the substance of asylum claims. These ratios appear clearly connected to the main countries of origin of asylum seekers entering Bulgaria, 77% of whom were from Syria (42%) and Afghanistan (35%).

"(Traduction libre : En 2023, le nombre de nouveaux arrivants a continué d'augmenter, atteignant un total de 22 518 demandeurs d'asile, soit une augmentation de 10 % par rapport aux 20 407 de l'année précédente. Cette tendance reflète une hausse significative par rapport aux 10 999 demandeurs d'asile enregistrés en 2021 (+212 %) et aux 3 525 demandeurs d'asile en 2020.

[...]

Taux de reconnaissance et de refus : En 2023, le taux global de reconnaissance a diminué, passant de 91 % en 2022 à 66 % de toutes les décisions sur le fond. Les taux de reconnaissance du statut de réfugié et de protection subsidiaire ont continué à diminuer. Le taux de reconnaissance du statut de réfugié est tombé à 1 %, tandis que le taux de protection subsidiaire (statut humanitaire) a diminué de manière plus significative pour atteindre 65 % en 2023. Le taux de rejet a atteint 34 %, si l'on considère uniquement les décisions rendues sur le fond des demandes d'asile. Parmi les cinq principaux pays d'origine des demandeurs d'asile entrant en Bulgarie en 2023, on trouve la Syrie et l'Afghanistan. Ces deux nationalités représentaient ensemble 81 % du total des arrivées, soit 55 % pour la Syrie et 26 % pour l'Afghanistan. À l'exception des ressortissants syriens, les taux de reconnaissance des autres nationalités sont restés faibles sur une longue période avant 2022.

Les demandeurs afghans et turcs ont fait l'objet d'un traitement discriminatoire et leurs dossiers ont été massivement considérés comme manifestement infondés, ce qui s'est traduit par des taux de reconnaissance extrêmement faibles. Après plus d'une décennie à être considérés comme des demandeurs non crédibles, interrompue par une amélioration significative des taux de reconnaissance en 2022, en 2023 les ressortissants afghans ont à nouveau été confrontés à une reconnaissance réduite par rapport à l'année précédente, avec 14% de taux de reconnaissance global (5% de taux de reconnaissance des réfugiés et 9% de taux de protection subsidiaire) contre 65% de taux de rejet.

La grande majorité (97 %) des demandeurs afghans ont continué à prendre la fuite avant de recevoir une décision en première instance, qui n'a été rendue sur le fond que dans 3 % des cas. Les demandes émanant de ressortissants turcs ont été rejetées dans 100 % des cas.

[...]

Les ressortissants de pays d'origine tels que l'Afghanistan et la Turquie ont fait l'objet d'un traitement discriminatoire, leurs dossiers étant très majoritairement considérés comme manifestement infondés et examinés dans le cadre de procédures accélérées. En 2022, la situation des demandeurs afghans s'est améliorée. En 2023, cependant, leur traitement a de nouveau suscité des inquiétudes quant aux préjugés et à la discrimination généralisés. En 2022, le taux de reconnaissance global a augmenté pour atteindre 91 % de toutes les décisions sur le fond. Bien que le taux de reconnaissance du statut de réfugié ait diminué à 2 %, le taux de protection subsidiaire (statut humanitaire) a augmenté de manière significative pour atteindre 89 %. Le taux de rejet a diminué pour atteindre 9 % de l'ensemble des décisions rendues sur le fond des demandes d'asile. Ces ratios semblent clairement liés aux principaux pays d'origine des demandeurs d'asile entrant en Bulgarie, dont 77 % étaient originaires de Syrie (42 %) et d'Afghanistan (35 %).

Qu'en 2022 déjà, Amnesty International dénonçait les problèmes importants suivants quant aux droits humains des demandeurs d'asile et des réfugiés en Bulgarie – notamment la continuation de renvois forcés illégaux, des pratiques discriminatoires vis-à-vis de certains ressortissants et des problèmes d'hébergements pour les ressortissants ukrainiens :

« (...) Des personnes migrantes ou demandeuses d'asile ont subi des renvois forcés illégaux (pushbacks).(...)

Droits des personnes réfugiées ou migrantes

Le nombre de personnes réfugiées et migrantes se présentant à la frontière turque a fortement augmenté. Les autorités ont enregistré plus de 85 000 arrivées, soit plus de deux fois plus qu'en 2021. Les renvois sommaires, parfois accompagnés de violences, restaient très fréquents.

Plusieurs organisations de défense des droits fondamentaux ont dénoncé les pratiques discriminatoires qui continuaient d'avoir cours au sein du dispositif d'asile, les demandes des ressortissant·e·s de certains pays, comme l'Afghanistan, l'Algérie, le Bangladesh, le Maroc ou la Tunisie étant systématiquement rejetées.

La Bulgarie a accueilli près d'un million de personnes de nationalité ukrainienne, essentiellement des femmes et des enfants, et accordé l'accès aux soins de santé, aux services sociaux et à l'éducation aux 150 000 personnes qui avaient fait une demande de protection temporaire. De nombreuses personnes réfugiées sont parties après septembre, sur fond d'incertitude croissante quant à la prolongation du programme d'hébergement en hôtel mis en place par le gouvernement. Le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés a instamment prié les autorités de trouver une solution d'hébergement durable pour les réfugié·e·s.

À plusieurs reprises, les autorités bulgares ont installé à titre provisoire des réfugié·e·s ukrainien·ne·s, y compris des familles avec enfants, dans un centre d'hébergement temporaire situé à Elkhovo. Or, ce centre avait été initialement conçu pour placer en détention des personnes entrées clandestinement sur le territoire. Le Comité Helsinki de Bulgarie (ONG) a dénoncé les conditions de vie inappropriées et indignes qui y régnaient.

En août, une cour d'appel de Varna a annulé une décision prise par un tribunal de district, qui s'était prononcé en faveur de l'extradition vers la Russie d'Alexeï Altchine, un ressortissant russe qui avait critiqué l'invasion de l'Ukraine par son pays. La cour d'appel a estimé qu'étant donné ses convictions politiques, Alexeï Altchine risquait d'être victime de violations de ses droits fondamentaux à son retour.» (nous soulignons)

Qu'en outre, dans son rapport précédent de 2021, Amnesty International dénonçait déjà les pratiques de renvois forcés illégaux, pour lesquels la Bulgarie a notamment été condamnée par la CEDH, ainsi que les conditions d'accueil déplorables et la surpopulation dans les centres :

« Droits des personnes réfugiées ou migrantes La Bulgarie a continué de pratiquer le renvoi forcé illégal (pushback) systématique des personnes migrantes ou demandeuses d'asile à ses frontières. Plus de 1 100 renvois forcés illégaux, touchant au moins 13 000 personnes, avaient été enregistrés à la fin de l'année. En juillet, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la Bulgarie avait violé la Convention européenne des droits de l'homme en renvoyant, en 2016, un journaliste turc dans son pays sans avoir examiné les risques de mauvais traitements auxquels cet homme pouvait être exposé à son retour.

Les conditions d'accueil des demandeurs et demandeuses d'asile sont restées déplorables. En août, la médiatrice bulgare a indiqué que la zone dédiée aux enfants non accompagnés dans le centre d'accueil de Voenna Rampa était fortement surpeuplée et que les enfants y vivaient dans des conditions indignes et insalubres.

Le même mois, le gouvernement a annoncé des plans pour renforcer la présence policière et militaire aux frontières avec la Turquie et la Grèce, en raison des inquiétudes soulevées par l'arrivée de demandeurs et demandeuses d'asile afghans à la suite de la prise de pouvoir par les talibans en Afghanistan.

La Bulgarie a accordé une protection internationale à un maximum de 70 personnes afghanes et à leurs familles. Il s'agissait de personnes travaillant pour l'ambassade et l'armée bulgares en Afghanistan. Néanmoins, la grande majorité des demandeurs et demandeuses d'asile afghans ont continué de voir leur demande rejetée lors d'une procédure accélérée, leurs dossiers étant manifestement considérés comme irrecevables. Cette pratique persistait depuis que la Bulgarie considérait la Turquie comme un pays tiers sûr.

»5 (nous soulignons)

Qu'il convient en outre de citer un article de presse à cet égard qui fait état du fait que déjà en 2018 les terribles conditions d'accueil et les mauvais traitements des demandeurs d'asile en Bulgarie étaient déjà fortement décriés :

'At the recent mini-summit on migration, Bulgarian Prime Minister Boyko Borissov said his country would not agree to take back those asylum-seekers who would be sent back from wealthier EU countries because, in his words, the time for doing so had elapsed.

Chloé Gerbert Cahuzac, representing the 14 Afghans who are currently asylum seekers in France, said they were in a state of anxiety aid groups had "never seen before". She quoted them as repeating the same sentence: "We prefer to go back to Kabul than to Sofia. In Afghanistan, people kill you right away with one bullet, in Bulgaria they let you die slowly".

She explained that under the current Dublin asylum system, the claimants risk being returned to Bulgaria, where they first registered as refugees. In France, in the last months, some administrative courts have annulled Dublin transfers to Bulgaria, recognising the deficiencies of the Bulgarian system and taking into account reports and evidence of ill-treatment suffered by asylum seekers.

[...]

Gerbert Cahuzac quoted from one of the asylum seekers (their names are withheld) who said he was part of a group of 21 people who were stopped by the police and beaten, all their belongings were taken and dogs were set on them. As he had been there with his children, he said the kids never wanted to see dogs again. The group was then taken to a house where they were kept without food until the refugees gave money to the police. The man said the Taliban in Afghanistan had a different tactic – instead of killing their enemies, they would cut their legs – but he found even that preferable.

"He was seriously thinking of returning to Afghanistan to have his legs cut, instead of going back to Sofia, I think it is quite telling," Cahuzac said. She quoted another Afghan asylum seeker who said he had lost his entire family in Afghanistan, but still his nightmares were about Bulgaria. "It is as if Bulgaria had erased everything they had lived before," she said.

Cahuzac also said many French judges did not understand why Afghan refugees thought their life would be at risk in Bulgaria.

"If they would really listen, I think they should cancel the Dublin transfers, by recognising the deficiencies of the Bulgarian asylum system", she said, deploring that "right now, the statement of a refugee has no value". She also related reports about asylum-seekers being beaten in Busmantsi, a detention centre near Sofia. She said there were cameras, bought with EU money, everywhere at Busmantsi but not in the bathrooms, where asylum-seekers said they were beaten.

French lawyer at the Paris Bar, Clément Père, one the authors of the report, said the request is first of all for the Commission "to investigate the serious violation of European standards by the Bulgarian state".

He said the Bulgarian criminal law considers the illegal entry and exit through its borders as a crime, which in his words violates the principles of international law of non-criminalisation of illegal cross-border movement.

Secondly, he said the Bulgarian state was failing to respect the principle of individual examination of asylum applications, which is also enshrined in EU legislation, by denying en masse asylum to nationals of Afghanistan, Pakistan, Bangladesh, Shri Lanka. In his words, Afghans should be considered as manifestly eligible to apply for asylum. This practice, he said, was denounced by the director for migration and protection in the European Commission, in a letter to the Bulgarian state agency for refugees from 6 July 2017. Based on the Eurostat data for 2017, the rate of granted international protection to Afghan nationals in Bulgaria was only 1.5%, meaning that out of 1,287 there were 22 positive decisions. In France, the figure was 90% for Afghans, he said.

The *modus operandi* in Bulgaria of sending asylum seekers directly to detention centres after crossing the border has been denounced by the Special Representative of the Secretary-General on migration and refugees of the Council of Europe, the United Nations High Commissioner for Human Rights, and by the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination, Père said.

He added the UN Committee against Torture urged Bulgaria in its last report to prevent the illtreatment of asylum-seekers by law-enforcement officials and to provide appropriate training for how to deal with migrants and other vulnerable persons.'

(Traduction libre : Lors du récent mini-sommet sur la migration, le Premier ministre bulgare Boyko Borissov a déclaré que son pays n'accepterait pas de reprendre les demandeurs d'asile qui seraient renvoyés des pays plus riches de l'UE parce que, selon lui, le temps de le faire était passé.

Chloé Gerbert Cahuzac, représentant les 14 Afghans qui sont actuellement demandeurs d'asile en France, a déclaré qu'ils étaient dans un état d'anxiété que les groupes d'aide n'avaient "jamais vu auparavant".

Elle les a cités comme répétant la même phrase : "Nous préférons retourner à Kaboul plutôt qu'à Sofia. En Afghanistan, les gens vous tuent tout de suite d'une balle, en Bulgarie, ils vous laissent mourir lentement".

Elle a expliqué que dans le cadre du système d'asile actuel de Dublin, les demandeurs d'asile risquent d'être renvoyés en Bulgarie, où ils se sont d'abord enregistrés comme réfugiés. En France, au cours des derniers mois, certains tribunaux administratifs ont annulé les transferts de Dublin vers la Bulgarie, reconnaissant les déficiences du système bulgare et tenant compte des rapports et des preuves des mauvais traitements subis par les demandeurs d'asile. [...]

Gerbert Cahuzac a cité un des demandeurs d'asile (leurs noms ne sont pas révélés) qui a déclaré faire partie d'un groupe de 21 personnes qui ont été arrêtées par la police et battues, toutes leurs affaires ont été prises et des chiens ont été mis sur eux. Comme il avait été là avec ses enfants, il a dit que les enfants ne voulaient plus jamais revoir les chiens.

Le groupe a ensuite été emmené dans une maison où ils étaient gardés sans nourriture jusqu'à ce que les réfugiés donnent de l'argent à la police. L'homme a dit que les talibans en Afghanistan avaient une tactique différente - au lieu de tuer leurs ennemis, ils se coupaient les jambes – mais il a trouvé cela préférable.

"Il pensait sérieusement à retourner en Afghanistan pour se faire couper les jambes, au lieu de retourner à Sofia, je pense que c'est assez révélateur", a dit M. Cahuzac. Elle a cité un autre demandeur d'asile afghan qui a dit qu'il avait perdu toute sa famille en Afghanistan, mais ses cauchemars concernaient toujours la Bulgarie. "C'est comme si la Bulgarie avait effacé tout ce qu'elle avait vécu auparavant, a-telle dit.

M. Cahuzac a également déclaré que de nombreux juges français ne comprenaient pas pourquoi les réfugiés afghans pensaient que leur vie serait en danger en Bulgarie.

"S'ils veulent vraiment écouter, je pense qu'ils devraient annuler les transferts de Dublin, en reconnaissant les déficiences du système d'asile bulgare", a-t-elle dit, déplorant que "pour le moment, la déclaration d'un réfugié n'a aucune valeur".

Elle a également fait état de cas de demandeurs d'asile battus à Busmantsi, un centre de détention près de Sofia. Elle a dit qu'il y avait des caméras, achetées avec l'argent de l'UE, partout à Busmantsi mais pas dans les toilettes, où les demandeurs d'asile ont dit avoir été battus.

L'avocat français du barreau de Paris, Clément Père, l'un des auteurs du rapport, a déclaré que la demande est tout d'abord que la Commission "enquête sur la grave violation des normes européennes par l'État bulgare".

Il a déclaré que le droit pénal bulgare considère l'entrée et la sortie illégales par ses frontières comme un crime, ce qui, selon lui, viole les principes du droit international de non-criminalisation de la circulation transfrontalière illégale.

Deuxièmement, il a déclaré que l'État bulgare ne respectait pas le principe de l'examen individuel des demandes d'asile, qui est également inscrit dans la législation européenne, en refusant massivement l'asile aux ressortissants d'Afghanistan, du Pakistan, du Bangladesh, de Sri Lanka. Selon lui, les Afghans devraient être considérés comme manifestement éligibles pour demander l'asile.

Cette pratique, a-t-il dit, a été dénoncée par le directeur pour la migration et la protection à la Commission européenne, dans une lettre adressée à l'agence nationale bulgare pour les réfugiés à partir du 6 juillet 2017. Selon les données d'Eurostat pour 2017, le taux de protection internationale accordée aux ressortissants afghans en Bulgarie n'était que de 1,5 %, ce qui signifie que sur les 1 287 décisions positives, 22 ont été rendues. En France, ce chiffre était de 90% pour les Afghans, a-t-il dit.

Le mode opératoire en Bulgarie qui consiste à envoyer les demandeurs d'asile directement dans des centres de détention après avoir franchi la frontière a été dénoncé par le Représentant spécial du Secrétaire général pour les migrations et les réfugiés du Conseil de l'Europe, le Haut Commissaire des Nations Unies aux droits de l'homme et le Comité pour l'élimination de la discrimination raciale, a déclaré Père. Il a ajouté que le Comité des Nations Unies contre la torture avait exhorté la Bulgarie, dans son dernier rapport, à prévenir les mauvais traitements infligés aux demandeurs d'asile par les forces de l'ordre et à fournir une formation appropriée sur la manière de traiter les migrants et autres personnes vulnérables.)

Qu'il ressort ainsi clairement des informations générales que la situation en Bulgarie en matière de conditions d'accueil et de traitement des demandeurs d'asile est particulièrement difficile et fort problématique à la lumière des droits humains. 2. Pratiques de renvois forcés illégaux (pushbacks)

Attendu qu'en outre, comme déjà relevé par Amnesty International, les pratiques de renvois forcés illégaux (pushbacks) sont toujours fortement d'actualité en Bulgarie ; Qu'à cet égard, le dernier rapport AIDA sur la Bulgarie, pour l'année 2023 (actualisé en avril 2024), a mis en évidence que les pratiques de refoulement n'ont cessé de s'aggraver : « Access to the territory: Bulgaria continued to apply different approaches to granting access to the territory for persons seeking asylum and people fleeing the war in Ukraine. While the displaced persons from Ukraine rightfully continued to have unimpeded access to the territory and to the available temporary protection, asylum seekers from the Global South arriving with the mixed migratory flows, continued to suffer lack of any sanctioned pathways to enter the territory. It resulted in growing pushbacks along the EU's external border with Türkiye and the internal Schengen border with Greece. The national monitoring mechanism established 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons, which was almost double the number registered in 2022. Notwithstanding, the year of 2023 also marked a national record high of asylum applications since the establishment in 1993 of the national asylum system - with 22,518 registered applicants. This marked a 10% increase⁷ in comparison with the previous year

[...]

Access of asylum seekers to the territory remained severely constrained in 2023.[...]

Since 1 January 2017, the Ministry of Interior no longer discloses the number of prevented entries in its publicly available statistics. However, in January 2024, the Interior Minister reported to have prevented a total of 180,000 irregular entries throughout the course of the year. This recognized practice resulted in a continuing and exponential increase of pushbacks along the border with Türkiye. The national monitoring mechanism registered another negative record regarding pushbacks in 2023, with 9,897 alleged pushbacks affecting 174,588 persons. The data were collected through a regular - weekly and daily - border monitoring, implemented by observers from the Bulgarian Helsinki Committee, a nongovernmental organisation whose access to the border was arranged firstly in the 2004 Bi-lateral border monitoring agreement, replaced in 2010 by the Tri-Partite Memorandum of Understanding.

The BHC observers are positioned on the spot to monitor two main geographically designated border areas along the Bulgarian-Turkish border, respectively, the field area starting from Kapikule-Svilengrad Ormenion border triangle to Hamzabeyli-Lesovo border crossing point (in the area of Svilengrad border police precinct) as well as Sakar and Strandzha mountains area, stretching from Elhovo to the Black Sea coast (in the area of Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo border police precincts). Out of 510 asylum seekers interviewed in 2023 in the context of the national monitoring mechanism, 145 373 consented to share their experiences on their attempt to cross the border with Türkiye. Among them, 163 individuals (44%) reported to

have suffered pushbacks varying from 1 to 19 times, before being able to enter, reach assistance and register as asylum seekers. Another tragic consequence of the lack of safe legal entry channels to the Union's territory at the Bulgarian external border with Türkiye, widely publicised in 2023, was the increasing death toll among the migrants who attempted to enter irregularly. More than 70 migrants have been found deceased in this year alone in the densely forested areas of Strandzha and Sakar mountains which stretch along the Bulgarian-Turkish border. According to the medical examiners, also corroborated by those who successfully entered Bulgaria, main causes were exhaustion, dehydration, malnutrition at many instances in combination with opioid use or overdose, the latter forced by smugglers and traffickers to accelerate the walking pace of smuggled groups and individuals. »

(Traduction libre : Accès au territoire : La Bulgarie a continué d'appliquer différentes approches pour accorder l'accès au territoire aux personnes cherchant l'asile et aux personnes fuyant la guerre en Ukraine. Alors que les personnes déplacées d'Ukraine continuaient légitimement à avoir un accès sans entrave au territoire et à la protection temporaire disponible, les demandeurs d'asile en provenance du Sud Global arrivant avec les flux migratoires mixtes continuaient de subir un manque de voies d'accès sanctionnées pour entrer sur le territoire. Cela a entraîné une augmentation des refoulements le long de la frontière externe de l'UE avec la Turquie et de la frontière interne de Schengen avec la Grèce. Le mécanisme national de surveillance a enregistré 9 897 refoulements présumés affectant 174 588 personnes, soit près du double du nombre enregistré en 2022. Néanmoins, l'année 2023 a également marqué un record national en matière de demandes d'asile depuis la création en 1993 du système national d'asile - avec 22 518 demandeurs enregistrés. Cela représentait une augmentation de 10 %¹³ par rapport à l'année précédente.

[...]

L'accès des demandeurs d'asile au territoire est resté fortement limité en 2023.

[...]

Depuis le 1er janvier 2017, le ministère de l'Intérieur ne divulgue plus le nombre d'entrées empêchées dans ses statistiques disponibles publiquement. Cependant, en janvier 2024, le ministre de l'Intérieur a déclaré avoir empêché un total de 180 000 entrées irrégulières au cours de l'année. Cette pratique reconnue a entraîné une augmentation continue et exponentielle des refoulements le long de la frontière avec la Turquie. Le mécanisme national de surveillance a enregistré un autre record négatif en ce qui concerne les refoulements en

2023, avec 9 897 refoulements présumés affectant 174 588 personnes. Les données ont été collectées grâce à une surveillance régulière - hebdomadaire et quotidienne - des frontières, mise en oeuvre par des observateurs du Comité bulgare d'Helsinki, une organisation non gouvernementale dont l'accès à la frontière a été organisé en premier lieu dans l'accord de surveillance bilatérale de 2004, remplacé en 2010 par le Mémoire d'entente tripartite.

Les observateurs du Comité bulgare d'Helsinki sont positionnés sur place pour surveiller deux principales zones frontalières désignées géographiquement le long de la frontière bulgare-turque, respectivement, la zone de terrain allant du triangle frontalier Kapikule-Svilengrad-Ormenion au point de passage frontalier Hamzabeyli-Lesovo (dans la zone du commissariat de police frontalier de Svilengrad) ainsi que la région des montagnes Sakar et Strandzha, s'étendant d'Elhovo à la côte de la mer Noire (dans les zones des commissariats de police frontaliers d'Elhovo, Bolyarovo, Sredets, Malko Tarnovo et Rezovo). Sur les 510 demandeurs d'asile interrogés en 2023 dans le cadre du mécanisme national de surveillance, 373 ont consenti à partager leurs expériences sur leur tentative de franchissement de la frontière avec la Turquie. Parmi eux, 163 individus (44 %) ont déclaré avoir subi des refoulements de 1 à 19 fois avant de pouvoir entrer, obtenir de l'aide et s'inscrire en tant que demandeurs d'asile. Une autre conséquence tragique du manque de canaux d'entrée légale et sûre sur le territoire de l'Union européenne à la frontière externe bulgare avec la Turquie, largement médiatisée en 2023, a été l'augmentation du nombre de décès parmi les migrants qui ont tenté d'entrer de manière irrégulière. Plus de 70 migrants ont été retrouvés décédés rien que cette année dans les zones densément boisées des montagnes de Strandzha et de Sakar qui s'étendent le long de la frontière bulgare-turque.

Selon les médecins légistes, également corroborés par ceux qui sont entrés avec succès en Bulgarie, les principales causes étaient l'épuisement, la déshydratation, la malnutrition dans de nombreux cas combinée à l'usage ou à la surdose d'opioïdes, cette dernière étant imposée par les passeurs et les trafiquants pour accélérer le rythme de marche des groupes et des individus transportés.)

Qu'il est également rapporté ce qui suit dans le dernier « Country Report on Human Rights Practices » de 2022 concernant la Bulgarie du US Department of State, notamment concernant des « pushbacks » à la frontière avec la Turquie :

“Abuse of Migrants and Refugees: An international media consortium, including Lighthouse Reports, Radio Free Europe, Sky News, ARD Monitor, Domani, Schweizer Radio und Fernsehen, Le Monde, and Der Spiegel, published investigative reports on December 6 and 8, alleging border police shot and seriously wounded a Syrian migrant before he crossed the border from Turkey and that border police kept migrants detained at the border with Turkey in unofficial holding cells in degrading conditions before deporting them in military trucks.

UNHCR reported increased cases of "pushback" violence, robbery, and humiliating practices against migrants and asylum seekers along the border with Turkey. As of December 12, the Ministry of Interior reported 162,340 attempts to enter the country irregularly across the border during which border authorities detained 4,585 persons. In May Human Rights Watch accused authorities of "beating, robbing, stripping, and using police dogs to attack Afghan and other asylum seekers and migrants, then pushing them back to Turkey without any formal interview or asylum procedure." In June the NGO Mission Wings reported receiving at least 150 reports of pushbacks during meetings with migrants in Turkey in May. The BHC noted 1,681 cases involving 23,742 persons whose rights were allegedly violated in the border area in the first

half of the year. According to reports by Caritas Sofia and the BHC, authorities forced an underage Afghan citizen with humanitarian status out of the country three times on April 27-28, after police allegedly confiscated and destroyed his identity card, abused him physically, and stripped him of his clothes, money, and mobile phone. The Afghan citizen had reportedly been accepted into the country under the relocation program from Greece and had signed an integration agreement with the Ovcha Kupel District in Sofia. He was reportedly trying to help his asylum-seeking younger brother, who had crossed the border from Turkey, reach a refugee reception center.

In a separate case, the Voice in Bulgaria Legal Aid Center noted that on multiple occasions in January and February border police allegedly beat and robbed an Afghan lawyer of his money, food, and clothes, ignoring his claim for asylum and pushing him back to Turkey where he was reportedly forced to wander barefoot in the snow for four hours to the nearest settlement. The Legal Aid Center reported the case to the Ministry of Interior and the prosecution service but received a response crediting border police reports asserting that all foreign nationals typically go back across the border themselves after seeing border patrol and noting that the NGO's report indicated that the foreign national had committed a crime by crossing the border illegally. On October 11, Harmanli Municipal Councilor Nikolay Georgiev announced that a vigilante patrol would watch for public violations by refugees from the local reception center, alleging an increased crime rate in the city and asserting that migrants harassed local women. NGOs alleged that vigilantes photographed refugees as evidence of unfounded wrongdoing and made attempts to forcefully send asylum seekers back across the border to Turkey."9 (nous soulignons)

(Traduction libre: Mauvais traitements infligés aux migrants et aux réfugiés : Un consortium international de médias, comprenant Lighthouse Reports, Radio Free Europe, Sky News, ARD Monitor, Domani, Schweizer Radio und Fernsehen, Le Monde et Der Spiegel, a publié des rapports d'enquête les 6 et 8 décembre, alléguant que la police des frontières a tiré sur un migrant syrien et l'a grièvement blessé avant qu'il ne franchisse la frontière depuis la Turquie et que la police des frontières a maintenu les migrants détenus à la frontière avec la Turquie dans des cellules de détention non officielles dans des conditions dégradantes avant de les expulser dans des camions militaires.

Le HCR a signalé une augmentation des cas de violence "pushback", de vols et de pratiques humiliantes à l'encontre des migrants et des demandeurs d'asile le long de la frontière avec la Turquie. Le 12 décembre, le ministère de l'Intérieur a fait état de 162 340 tentatives d'entrée irrégulière dans le pays par la frontière, au cours desquelles les autorités frontalières ont détenu 4 585 personnes. En mai, Human Rights Watch a accusé les autorités de "battre, voler, dépouiller et utiliser des chiens policiers pour attaquer les demandeurs d'asile et les migrants afghans et autres, puis de les repousser en Turquie sans entretien formel ni procédure d'asile". En juin, l'ONG Mission Wings a déclaré avoir reçu au moins 150 rapports de refoulement lors de réunions avec des migrants en Turquie en mai. Le BHC a relevé 1 681 cas impliquant 23 742 personnes dont les droits auraient été violés dans la zone frontalière au cours du premier semestre de l'année.

Selon les rapports de Caritas Sofia et du BHC, les autorités ont forcé un citoyen afghan mineur bénéficiant d'un statut humanitaire à quitter le pays à trois reprises les 27 et 28 avril, après que la police ait confisqué et détruit sa carte d'identité, l'ait maltraité physiquement et l'ait dépouillé de ses vêtements, de son argent et de son téléphone portable. Le citoyen afghan aurait été accepté dans le pays dans le cadre du programme de relocalisation depuis la Grèce et aurait signé un accord d'intégration avec le district d'Ovcha Kupel à Sofia. Il aurait tenté d'aider son jeune frère demandeur d'asile, qui avait franchi la frontière depuis la Turquie, à rejoindre un centre d'accueil pour réfugiés.

Dans une autre affaire, le centre d'aide juridique Voice in Bulgaria a noté qu'à plusieurs reprises en janvier et février, la police des frontières aurait battu et volé à un avocat afghan son argent, sa nourriture et ses vêtements, ignorant sa demande d'asile et le repoussant en Turquie où il aurait été contraint de marcher pieds nus dans la neige pendant quatre heures jusqu'au campement le plus proche. Le centre d'aide juridique a signalé l'affaire au ministère de l'intérieur et au parquet, mais a reçu une réponse faisant état de rapports de la police des frontières affirmant que tous les ressortissants étrangers repassaient généralement eux-mêmes la frontière après avoir vu la 9 US Department of State, "2022 Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria", disponible sur:

<https://www.state.gov/reports/2022-country-reports-on-human-rights-practices/bulgaria/>, patrouille frontalière et notant que le rapport de l'ONG indiquait que le ressortissant étranger avait commis un délit en franchissant illégalement la frontière.

Le 11 octobre, le conseiller municipal de Harmanli, Nikolay Georgiev, a annoncé qu'une patrouille d'autodéfense surveillerait les violations publiques commises par les réfugiés du centre d'accueil local, alléguant une augmentation du taux de criminalité dans la ville et affirmant que les migrants harcelaient les femmes locales. Des ONG ont affirmé que les vigiles photographiaient les réfugiés pour prouver qu'ils avaient commis des actes répréhensibles sans fondement et qu'ils tentaient de renvoyer de force les demandeurs d'asile vers la Turquie.)

Qu'un article d'InfoMigrants fait également état des accusations de Human Rights Watch à l'encontre des autorités bulgares concernant leurs pratiques persistantes de renvois illégaux vers la Turquie (« pushbacks ») :

"Human Rights Watch has accused Bulgarian authorities of attacking Afghan and other asylum-seekers, using police dogs and other violence to illegally push them back into Turkey.

Human Rights Watch (HRW) on Thursday accused Bulgarian authorities of attacking Afghan and other asylum-seekers along the country's border with Turkey. The international rights group said that the migrants reported being beaten, robbed, stripped, and threatened with dogs while illegally being pushed back over the border. "Bulgarian authorities are brutally and summarily pushing back migrants and asylumseekers across the land border with Turkey," said Michelle Randhawa, refugee and migrant rights officer at HRW.

"The European Union should ensure that Bulgaria immediately stops the illegal and dehumanizing pushbacks at its borders and allows asylum-seekers access to fair asylum procedures."

Bulgaria's government didn't immediately respond to HRW's report. But officials have previously denied mistreating migrants.

[...]

In July 2021, the European Court of Human Rights (ECtHR) unanimously ruled that the Bulgarian government had violated articles 3 and 13 of the European Convention on Human Rights, which details the prohibition against torture and inhuman and degrading treatment."¹⁰ (nous soulignons)(Traduction libre: Human Rights Watch a accusé les autorités bulgares d'attaquer les demandeurs d'asile afghans et autres, en utilisant des chiens policiers et d'autres formes de violence pour les repousser illégalement en Turquie.

Human Rights Watch (HRW) a accusé jeudi les autorités bulgares d'avoir attaqué des demandeurs d'asile afghans et autres le long de la frontière avec la Turquie. L'organisation internationale de défense des droits de l'homme a déclaré que les migrants avaient été battus, volés, déshabillés et menacés avec des chiens alors qu'ils étaient illégalement repoussés à la frontière.

"Les autorités bulgares repoussent brutalement et sommairement les migrants et les demandeurs d'asile à la frontière terrestre avec la Turquie", a déclaré Michelle Randhawa, responsable des droits des réfugiés et des migrants à HRW.

"L'Union européenne devrait veiller à ce que la Bulgarie mette immédiatement fin aux refoulements illégaux et déshumanisants à ses frontières et permette aux demandeurs d'asile d'accéder à des procédures d'asile équitables.

Le gouvernement bulgare n'a pas réagi immédiatement au rapport de HRW. Mais les autorités ont déjà nié avoir maltraité les migrants.

[...]

En juillet 2021, la Cour européenne des droits de l'homme (CEDH) a statué à l'unanimité que le gouvernement bulgare avait violé les articles 3 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme, qui détaillent l'interdiction de la torture et des traitements inhumains et dégradants).

Qu'en outre, ces pratiques de « pushbacks » par les autorités bulgares sont également expressément dénoncées dans le rapport AIDA – il est indiqué ce qui suit dans le rapport à cet égard :

"Access of asylum seekers to the territory remained severely constrained in 2022. In 2018, the government banned the access to the 234 km border fence built along the BulgarianTurkish border as well as the possibility to take pictures or filming it by introducing a 300-meters security zone similar to border arrangements during the communist regime. It is however a common knowledge that the border fence can easily be crossed, and that many sections of it are damaged beyond repair. In 2021 the caretaker cabinet, transferred the responsibility for the management of the border fence from the district governors to the Ministry of Interior, with repairs were carried out by specialised army units. In November 2022 the new caretaker cabinet's interior minister reported that the army has completed the repairs along 121 km section and continue to work until the end of the year in the areas of Elhovo, Sredets, Malko Tarnovo and Rezovo. Along with these activities in November 2021, 350 soldiers and 40 technical army units were sent to the border with Türkiye to support around 1,000 border police officers already stationed there. In August 2022, the new caretaker cabinet increased the army presence along this border with another 300 soldiers equipped with drones and transportation units. In 2022, Frontex launched a new operation at EU's external land border , Joint Operation Terra 2022 with 450 standing corps officers, patrol cars and thermo-vision vehicles, taking place across 12 EU Member States, including Bulgaria where the deployed Frontex personnel throughout the year reached collectively 1,200 corps officers. Frontex deployed staff focused mainly on border surveillance, border checks and assistance in detecting fraudulent documents as well as gathering information on smuggling networks, migratory phenomena and identification of vulnerable groups. Frontex staff worked in

mixed teams with the national guards and under the command of the Bulgarian border authorities. Among the patrol teams along the Bulgarian -Turkish border, just the half were mixed ones, while the rest was comprised only of national border police officers.

Notwithstanding the increased border control, national authorities remained unable to counteract the human smuggling, neither to provide safe legal channels for those who attempt to enter to claim asylum. The sheer scale of reports about intercepted vehicles transporting irregular migrants made evident that a significant number of people, including in large groups, manage to cross the border, enter the territory, board onto various vehicles, and travel undetected through the country on their exit routes – A1 highway to Serbia and E87 to Romania. If in 2020, 3,487 migrants entered the country, and 10,799 in 2021, in 2022 this figure was of 16,767 individuals. The number of persons who sought international protection increased from 3,525 in 2020, and 10,999 in 2021, to reach 20,407 in 2022 – an increase of 86% compared to 2021 and by 481% compared to 2020.

This brought to a dramatic increase of pushback practices. The national monitoring mechanism evaluated the country had established another negative record, with 5,268 alleged pushbacks affecting 87,647 persons. Verbal abuse and physical violence, reported since 2015, as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings, have reached massive proportions. The situation escalated further after two separate incidents resulted in the death of three police officers. In August two police officers died in Burgas while attempting to stop a bus with 48 migrants onboard, among whom pregnant women and children. In November, a third police officer died after being shot from the opposite side of the borderline while patrolling a stretch of the BulgarianTurkish border near the village of Golyam Derwent. On 30 November the investigative journalists' network Lighthouse published a report exposing the pushback practices in Hungary, Croatia, and Bulgaria, which among others was exposed to maintain the so called "black sites" - clandestine detention centres, where refugees and migrants are denied the right to seek asylum, detained unlawfully and held prior to being forced back to Türkiye. Secret footage – that was meant to remain secret - shot in summer showed a dilapidated former patrol dogs' shed in the backyard of Sredets Border Police precinct on BulgarianTurkish border, where people were incarcerated in inhuman and degrading conditions, including by keeping them in cages. In December, a Sky News investigation released additional footage of Bulgarian border police allegedly shooting a Syrian man who was on the Turkish side of the border. Both the Ministry of Interior and the Chief Prosecutor's Office denied the shooting had occurred, while alleging that on the day in question the border patrol was provoked by stones thrown at them, and that one of the officers was hit in the head.

*Since 1 Januar 2017, the Ministry of Interior no longer discloses the number of prevented entries in its publicly available statistics. However, in January 2023, the Interior Minister reported 160,000 prevented entries throughout 2022."*¹¹ (nous soulignons)

(Traduction libre: L'accès des demandeurs d'asile au territoire est resté très limité en 2022. En 2018, le gouvernement a interdit l'accès à la clôture frontalière de 234 km construite le long de la frontière bulgaroturque, ainsi que la possibilité de la photographier ou de la filmer, en introduisant une zone de sécurité de 300 mètres similaire aux dispositions frontalières prises sous le régime communiste. Il est cependant de notoriété publique que la clôture peut être facilement franchie et que de nombreuses sections sont irrémédiablement endommagées. En 2021, le cabinet intérimaire a transféré la responsabilité de la gestion de la clôture frontalière des gouverneurs de district au ministère de l'Intérieur, les réparations étant effectuées par des unités spécialisées de l'armée. En novembre 2022, le ministre de l'intérieur du nouveau cabinet intérimaire a indiqué que l'armée avait achevé les réparations sur 121 km et qu'elle continuerait à travailler jusqu'à la fin de l'année dans les régions d'Elhovo, de Sredets, de Malko Tarnovo et de Rezovo. Parallèlement à ces activités, en novembre 2021, 350 soldats et 40 unités techniques de l'armée ont été envoyés à la frontière avec la Turquie pour soutenir les quelque 1 000 agents de la police des frontières déjà stationnés sur place. En août 2022, le nouveau cabinet intérimaire a renforcé la présence de l'armée le long de cette frontière en envoyant 300 soldats supplémentaires équipés de drones et d'unités de transport. En 2022, Frontex a lancé une nouvelle opération aux frontières terrestres extérieures de l'UE, l'opération conjointe Terra 2022, avec 450 agents permanents, des voitures de patrouille et des véhicules de thermovision, répartis dans 12 États membres de l'UE, y compris la Bulgarie où le personnel Frontex déployé tout au long de l'année a atteint collectivement 1 200 agents. Le personnel déployé par Frontex s'est principalement concentré sur la surveillance des frontières, les contrôles frontaliers et l'aide à la détection des documents frauduleux, ainsi que sur la collecte d'informations sur les réseaux de contrebande, les phénomènes migratoires et l'identification des groupes vulnérables. Le personnel de Frontex a travaillé dans des équipes mixtes avec les gardes nationaux et sous le commandement des autorités frontalières bulgares. Parmi les équipes de patrouille le long de la frontière bulgaro-turque, seule la moitié était mixte, tandis que le reste était composé uniquement d'agents de la police nationale des frontières. Malgré le renforcement des contrôles aux frontières, les autorités nationales sont restées incapables de lutter contre le trafic d'êtres humains, ni de fournir des voies légales sûres à ceux qui tentent d'entrer sur le territoire pour demander l'asile. L'ampleur des rapports sur les véhicules interceptés transportant des migrants en situation irrégulière montre clairement qu'un nombre important de personnes, y compris en grands groupes, parviennent à

franchir la frontière, à entrer sur le territoire, à monter à bord de divers véhicules et à traverser le pays sans être repérées, en empruntant les itinéraires de sortie - l'autoroute A1 vers la Serbie et l'autoroute E87 vers la 11 AIDA, Country report Bulgaria – 2022, update Mars 2023, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/03/AIDA-BG_2022update.pdf, pp. 25-26.

Roumanie. Si en 2020, 3 487 migrants sont entrés dans le pays, et 10 799 en 2021, en 2022 ce chiffre était de 16 767 individus. Le nombre de personnes ayant demandé une protection internationale est passé de 3 525 en 2020 et 10 999 en 2021 à 20 407 en 2022, soit une augmentation de 86 % par rapport à 2021 et de 481 % par rapport à 2020. Cela a entraîné une augmentation spectaculaire des pratiques de refoulement. Le mécanisme national de suivi a évalué que le pays avait établi un autre bilan négatif, avec 5 268 cas présumés de refoulement concernant 87 647 personnes. Les abus verbaux et la violence physique, signalés depuis 2015, ainsi que les pratiques humiliantes de détention illégale, les fouilles à nu et la confiscation illégale de chaussures, de vêtements et d'autres effets personnels, ont atteint des proportions massives. La situation s'est encore aggravée après que deux incidents distincts ont entraîné la mort de trois policiers. En août, deux policiers sont morts à Burgas en tentant d'arrêter un bus avec 48 migrants à bord, dont des femmes enceintes et des enfants. En novembre, un troisième policier est mort après avoir été touché par une balle tirée de l'autre côté de la frontière alors qu'il patrouillait le long de la frontière bulgaro-turque, près du village de Golyam Dervent. Le 30 novembre, le réseau de journalistes d'investigation Lighthouse a publié un rapport exposant les pratiques de refoulement en Hongrie, en Croatie et en Bulgarie, qui a notamment révélé l'existence de "sites noirs" - des centres de détention clandestins où les réfugiés et les migrants se voient refuser le droit de demander l'asile, sont détenus illégalement et gardés avant d'être renvoyés de force en Turquie. Des images secrètes - qui devaient rester secrètes - tournées en été ont montré un ancien abri pour chiens de patrouille délabré dans l'arrière-cour du poste de police des frontières de Sredets, à la frontière bulgaro-turque, où des personnes étaient incarcérées dans des conditions inhumaines et dégradantes, notamment en les maintenant dans des cages. En décembre, une enquête de Sky News a diffusé des images supplémentaires montrant la police des frontières bulgare en train de tirer sur un Syrien qui se trouvait du côté turc de la frontière. Le ministère de l'Intérieur et le bureau du procureur général ont tous deux nié que des tirs aient eu lieu, tout en affirmant que, le jour en question, la patrouille frontalière avait été provoquée par des jets de pierres et que l'un des agents avait été touché à la tête. Depuis le 1er janvier 2017, le ministère de l'Intérieur ne divulgue plus le nombre d'entrées empêchées dans ses statistiques publiques. Toutefois, en janvier 2023, le ministre de l'Intérieur a fait état de 160 000 entrées empêchées sur l'ensemble de l'année 2022) ;

Attendu qu'enfin il convient de noter que le 13.12.2022, le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe a publié une lettre ouverte à l'attention du Premier ministre bulgare, du Vice-premier ministre chargé de l'ordre public et de la sécurité et du ministre de l'Intérieur, dans laquelle il exprime son inquiétude quant aux récentes informations diffusées par les médias concernant les refoulements aux frontières terrestres de la Bulgarie¹² ;

3. Conditions d'accueil

1. Accès à l'accueil

Attendu que le dernier rapport AIDA de 2023 (actualisé en avril 2024), dans la continuité du rapport de 2022, vient préciser que : "Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements to limit the continued deterioration of reception centres' infrastructure, due to lack of budget to implement any refurbishment for the period 2019 to 2023. Therefore, all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2023"

(Traduction libre : Malgré la période écoulée depuis le rapport du CAT, il n'y a eu que des améliorations modérées pour limiter la détérioration continue de l'infrastructure des centres d'accueil, en raison du manque de budget pour effectuer toute rénovation pour la période 2019 à 2023. Par conséquent, toutes les conclusions restent valables dans une large mesure jusqu'à la fin de 2023.)

Que le budget n'est pas l'unique frein à l'amélioration des conditions d'accueil des demandeurs puisque les dispositions prévues à cet effet ont également pour conséquence de rendre plus difficile encore l'accès à un accueil décent :

"Certain asylum seekers channelled in an outgoing Dublin procedure are not automatically entitled to material reception conditions, as they only enjoy limited rights, namely the right to remain in the country's territory, the right to interpretation and the right to be issued a registration card. The LAR distinguishes between persons applying for asylum in Bulgaria, who have access to full reception conditions, and persons found irregularly on the territory in Bulgaria and who have not claimed asylum, but to whom the Dublin procedure might be applied following a formal request submitted by the arresting police department or security services.

[...]

Regarding Dublin returnees, the treatment depends on how their individual case has developed in Bulgaria while they were not present in the country:

- In cases where the asylum claim under the Dublin procedure has been rejected in absentia, the applicant is treated as an irregular migrant upon return to Bulgaria. This means that access to accommodation and medical assistance is unavailable, but also that the Dublin returnee faces a risk of being detained to secure

their return. Only in few cases, applicants manage to restore their appeal deadlines and to bring the negative decisions before the court, but in such cases the chances of success remain extremely limited given the low recognition rates in Bulgaria (except for Syrian nationals).- In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued during their stay abroad, the asylum procedure is re-open and continues after they are transferred back to the country. In 2023, the number of new arrivals in Bulgaria increased by 10%. Although not high in itself, this percentage is adding to a previous 55% increase in 2022 and 212% in 2021. It increased their occupancy rate from 77% in 2022 to 94% on average in 2023. 420 Dublin returnees for whom the procedure can be reopened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres. The sole reason to avoid overcrowded reception centres in 2023 was the high absconding rate of Afghan applicants, which was 68%⁴²¹, while they represented the second largest country of origin after Syria. The main reason for Afghan absconding laid in almost ten year period of low recognition rates varied from 0.1% to 14%, which demotivated them to remain in Bulgaria."¹³

(Traduction libre : Certains demandeurs d'asile canalisés dans le cadre d'une procédure Dublin sortante ne bénéficient pas automatiquement de conditions d'accueil matérielles, car ils ne jouissent que de droits limités, à savoir le droit de rester sur le territoire du pays, le droit à l'interprétation et le droit à la délivrance d'une carte d'enregistrement. La LAR établit une distinction entre les personnes demandant l'asile en Bulgarie, qui ont accès à des conditions d'accueil complètes, et les personnes trouvées irrégulièrement sur le territoire bulgare et qui n'ont pas demandé l'asile, mais auxquelles la procédure de Dublin peut être appliquée à la suite d'une demande formelle présentée par le service de police ou les services de sécurité qui ont procédé à l'arrestation. [...])

En ce qui concerne les personnes renvoyées par Dublin, le traitement dépend de l'évolution de leur cas individuel en Bulgarie alors qu'elles n'étaient pas présentes dans le pays :

- Dans les cas où la demande d'asile dans le cadre de la procédure de Dublin a été rejetée par contumace, le demandeur est traité comme un migrant irrégulier à son retour en Bulgarie. Cela signifie que l'accès au logement et à l'assistance médicale n'est pas possible, mais aussi que la personne renvoyée dans le cadre de la procédure de Dublin risque d'être placée en détention pour assurer son retour. Dans quelques cas seulement, les demandeurs parviennent à respecter les délais de recours et à porter les décisions négatives devant le tribunal, mais dans ce cas, les chances de succès restent extrêmement limitées étant donné le faible taux de reconnaissance en Bulgarie (à l'exception des ressortissants syriens).

- Dans les cas où la procédure de retour Dublin en Bulgarie n'a été interrompue que pendant le séjour à l'étranger, la procédure d'asile est rouverte et se poursuit après le retour dans le pays. En 2023, le nombre de nouveaux arrivants en Bulgarie a augmenté de 10 %. Bien qu'il ne soit pas élevé en soi, ce pourcentage s'ajoute à une augmentation précédente de 55 % en 2022 et de 212 % en 2021. Le taux d'occupation est passé de 77 % en 2022 à 94 % en moyenne en 2023. Les personnes renvoyées par Dublin pour lesquelles la procédure peut être rouverte et poursuivie sont généralement hébergées dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile sur demande, bien que cela dépende du taux d'occupation des centres d'accueil. La seule raison d'éviter les centres d'accueil surpeuplés en 2023 était le taux élevé de fuite des demandeurs afghans, qui s'élevait à 68 %, alors qu'ils représentaient le deuxième pays d'origine après la Syrie. La principale raison de la fuite des Afghans a été le taux de reconnaissance, qui a varié de 0,1 % à 14 % sur une période de près de dix ans, ce qui les a démotivés à rester en Bulgarie.) Que dans le précédent rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023)¹⁴ on pouvait déjà lire ce qui suit par rapport à l'accès à l'accueil pour les demandeurs d'asile : "In 2018 the UN Human Right Committee raised concerns relating the identified need to further improve conditions for persons seeking international protection by ensuring that reception centres provide basic services, protecting asylum seekers and migrants from attacks and abuse, and by ensuring adequate access to social, psychological, rehabilitation and health-care services and benefits in practice. These concerns have not been entirely addressed as of the end of 2022.[...]

In 2017 the Committee against Torture raised concerns around substandard material conditions in reception centres, the absence of an adequate identification mechanism for persons in vulnerable situations, the removal of their monthly financial allowance, and insufficient procedural safeguards regarding the assessment of claims and the granting of international protection. Despite the period of time which has passed since the CAT report, there have been only moderate improvements in 2022 and all the findings remain valid to a great extent as of the end of 2022. (see Conditions in reception facilities).[...] From February 2015, the SAR ceased the provision of the monthly financial allowance to asylum seekers accommodated in reception centres, under the pretext that food was to be provided in reception centres three times a day. In 2022, three meals per day were thus distributed to all asylum seekers accommodated in reception centres. The food distribution to adults is provided once a day, while for unaccompanied children the food is distributed three times a day in order to prevent the excess meals to be taken from them by the adults. Since 2017, the food has been delivered by catering services and the quality, but also quantity of the food became one of the most common complaints from asylum seekers, accommodated in reception centres, along with poor hygiene and dismal living conditions.

The cessation of the monthly financial allowance is in contradiction with the law, as the LAR does not condition its provision depending on whether food is provided or not. These two material rights are regulated separately under the law. The cessation of the monthly financial allowance was appealed by several refugee-assisting NGOs before the court. However, the court rejected the appeal on the basis of a lack of legitimate interest in the case and suggested that appeals on an individual basis could be admissible. Notwithstanding, the appeals against the cessation of the financial allowance can no longer be validly submitted, since the 14-day time limit for appealing the decision by any asylum seeker would long be expired, as it is counted from its issue date of the SAR's order.[...]

The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued. The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food.' (nous soulignons) (Traduction libre : En 2018, le Comité des droits de l'homme des Nations unies a fait part de ses préoccupations concernant le besoin identifié d'améliorer encore les conditions pour les personnes demandant une protection internationale en veillant à ce que les centres d'accueil fournissent des services de base, en protégeant les demandeurs d'asile et les migrants contre les attaques et les abus, et en garantissant un accès adéquat aux services sociaux, psychologiques, de réadaptation et de soins de santé, ainsi qu'aux prestations dans la pratique. Ces préoccupations n'ont pas été entièrement prises en compte à la fin de l'année 2022.(...)

En 2017, le Comité contre la torture s'est inquiété des conditions matérielles inférieures aux normes dans les centres d'accueil, de l'absence d'un mécanisme d'identification adéquat pour les personnes en situation de vulnérabilité, de la suppression de leur allocation financière mensuelle et de l'insuffisance des garanties procédurales concernant l'examen des demandes et l'octroi de la protection internationale. Malgré le temps écoulé depuis le rapport du CAT, il n'y a eu que des améliorations modérées en 2022 et toutes les conclusions restent valables dans une large mesure à la fin de l'année 2022. (voir Conditions dans les structures d'accueil).[...]

En ce qui concerne les « retournés » de Dublin, le traitement dépend de la manière dont leur cas individuel a évolué en Bulgarie pendant leur absence :

- Si la demande d'asile au titre de la procédure de Dublin a été rejetée *in absentia*, le demandeur est traité comme tout autre demandeur d'asile débouté à son retour en Bulgarie. Cela signifie que l'accès au logement et à l'assistance médicale n'est pas disponible, mais aussi que le retourné Dublin est confronté à un risque de détention d'immigration afin de garantir son expulsion. Dans très peu de cas, les demandeurs parviennent à rétablir leurs délais d'appel et à porter les décisions négatives devant le tribunal, mais dans ces cas-là, les chances de succès restent extrêmement limitées compte tenu des faibles taux de reconnaissance en Bulgarie (sauf pour les ressortissants syriens)

- Dans les cas où la procédure de retour Dublin en Bulgarie n'a été que suspendue ou terminée pendant que l'intéressé était à l'étranger, la procédure d'asile se poursuit à son retour. En 2021, le nombre de nouveaux arrivants en Bulgarie a considérablement augmenté de 55 %, venant s'ajouter à une augmentation précédente de 212 % en 2021. Le taux d'occupation est ainsi passé de 47 % en 2021 à 77 % en moyenne en 2022. Les personnes renvoyées par Dublin pour lesquelles la procédure peut être rouverte et poursuivie sont généralement hébergées dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile sur demande, bien que cela dépende du taux d'occupation des centres d'accueil. La seule raison d'éviter les centres d'accueil surpeuplés en 2022 était le taux élevé de fuite des demandeurs afghans, qui atteignait 95 %, alors qu'ils représentaient le deuxième pays d'origine en importance après la Syrie. La principale raison de la fuite des Afghans réside dans la période de près de dix ans au cours de laquelle les taux de reconnaissance ont varié de 0,1 % à 1 %, ce qui les a démotivés à rester en Bulgarie (voir Traitement différencié de nationalités spécifiques dans la procédure). [...]

Depuis février 2015, la SAR a cessé de verser l'allocation financière mensuelle aux demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil, sous prétexte que la nourriture devait être fournie dans les centres d'accueil trois fois par jour. En 2022, trois repas par jour ont ainsi été distribués à tous les demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil. Les adultes sont nourris une fois par jour, tandis que les enfants non accompagnés sont nourris trois fois par jour afin d'éviter que les adultes ne leur prennent les repas en trop. Depuis 2017, la nourriture est livrée par des services de restauration et la qualité, mais aussi la quantité de la nourriture sont devenues l'une des plaintes les plus courantes des demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil, au même titre que le manque d'hygiène et les conditions de vie déplorables.

La suppression de l'allocation financière mensuelle est en contradiction avec la loi, étant donné que la LAR ne conditionne pas sa fourniture en fonction du fait que la nourriture soit fournie ou non. Ces deux droits matériels sont réglementés séparément par la loi. La cessation de l'allocation financière mensuelle a fait l'objet d'un recours devant le tribunal par plusieurs ONG d'aide aux réfugiés. Cependant, le tribunal a rejeté l'appel sur la base d'un manque d'intérêt légitime dans l'affaire et a suggéré que les appels sur une base individuelle pourraient être admissibles. Néanmoins, les recours contre la cessation de l'allocation financière

ne peuvent plus être valablement introduits, puisque le délai de 14 jours pour faire appel de la décision par tout demandeur d'asile serait depuis longtemps expiré, puisqu'il est compté à partir de la date d'émission de l'ordonnance du SAR. [...]

La réduction des conditions matérielles d'accueil n'est pas possible en vertu de la loi. Le retrait est autorisé par la loi en cas de disparition du demandeur d'asile lorsque la procédure est suspendue. La SAR applique ce motif de retrait dans la pratique aux personnes renvoyées en vertu du règlement de Dublin. Dans leur majorité, ils se voient refuser l'hébergement dans les centres d'accueil, bien que cette approche ne s'applique généralement pas aux familles avec enfants, aux enfants non accompagnés et aux autres demandeurs vulnérables, qui bénéficient d'un logement et de nourriture.) 2. Conditions d'accueil totalement déplorables et dangereuses dans les centres d'accueil Attendu que dans le dernier rapport AIDA de 2023 (actualisé en avril 2024), il a été confirmé que les conditions d'accueil ne se sont pas améliorées et il y est également mentionné la problématique de l'absence de budget comme moteur de leur dégradation ainsi que de celle des centres d'accueil :

"In 2023, SAR continued to report at its disposal only 3,592 places in all of its reception centres. This was mainly due to the fact that the SAR did not received any of the finances requested for repairs or refurbishment in its 2020, 2021, 2023 or 2024 annual budgets. Therefore, the reception conditions in the asylum agency's facilities, where applicants are accommodated pending their asylum case, continued to be at minimum standards in terms of material conditions if not below, as in the case of Ovcha Kupel shelter discussed below. In 2023, the asylum agency SAR did not receive any funds for refurbishment or much needed partial repairs, leaving some of reception centres, e.g. the oldest reception facility of Ovcha Kupel shelter in Sofia in a state of complete dilapidation. Towards the end of the year the Vrazhdebna shelter, which was the only SAR reception facility to provide relatively adequate conditions, suffered a fire. It remained closed for a month to be cleaned and sanitized, but no proper repairs have been made due to the lack of funding, which led to a deterioration compared to its previous overall adequate condition. Regular water, hot water, repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Vermin infestation, such as bedbugs, lice, cockroaches and rats also remain among the most persisting problems in reception centres for many years. Occupants from all reception centres, except in Vrazhdebna, have complained about the poor sanitary conditions, especially regarding soiled mattresses infested with bedbugs which regularly cause health issues, i.e. constant skin inflammations and allergic reactions. This problem arose after 2013 and has been continuously neglected until 2023. As a result of the monthly disinfection, pest control and desacarization which began in May 2022 and continued in 2023 on the basis of contracted services, the situation with regard to bedbugs noticeably improved; similar measures were undertaken in both MOI detention centres in Busmantsi and Lyubimets. [...]

Food in reception centres provided through catering arrangements with the value of three meals per day agreed to BGN 5.01, without VAT, or, BGN 6.02 equal to EUR 3.08, as per the lowest price condition within an already scarce budget, maintained at extremely low quality. Just in 2023 the rate of inflation reached +9.5% adding to +17% in 2022. The individual monthly allowance provided for in the law is not translated into practice as it is not provided since 2015. For this reason, in 2023 asylum seekers continued to complain not only about food quality, but also about its insufficient quantity. The main factor that helped avoiding a point of critical malnutrition for asylum seekers was the high rate of abandonment of the procedure by Afghan asylum seekers."

(Traduction libre : En 2023, le SAR ne disposait toujours que de 3 592 places dans l'ensemble de ses centres d'accueil. Cela s'explique principalement par le fait que le SAR n'a reçu aucun des fonds demandés pour des réparations ou des rénovations dans ses budgets annuels de 2020, 2021, 2023 ou 2024. Par conséquent, les conditions d'accueil dans les installations de l'agence pour l'asile, où les demandeurs sont hébergés dans l'attente de leur demande d'asile, ont continué à se situer au niveau des normes minimales en termes de conditions matérielles, voire en deçà, comme dans le cas du centre d'hébergement Ovcha Kupel évoqué ci-dessous. En 2023, l'agence d'asile SAR n'a pas reçu de fonds pour la rénovation ou les réparations partielles nécessaires, laissant certains centres d'accueil, par exemple le plus ancien centre d'accueil Ovcha Kupel à Sofia, dans un état de délabrement complet. Vers la fin de l'année, le refuge de Vrazhdebna, qui était le seul à offrir des conditions relativement adéquates, a été victime d'un incendie. Il est resté fermé pendant un mois pour être nettoyé et assaini, mais aucune réparation adéquate n'a été effectuée en raison du manque de financement, ce qui a entraîné une détérioration par rapport à son état antérieur globalement adéquat. L'eau courante, l'eau chaude, la réparation des services publics et des équipements dans les salles de bains, les chambres et les parties communes restent problématiques.

Les infestations de vermines, telles que les punaises de lit, les poux, les cafards et les rats, font également partie des problèmes les plus persistants dans les centres d'accueil depuis de nombreuses années. Les occupants de tous les centres d'accueil, à l'exception de Vrazhdebna, se sont plaints des mauvaises conditions sanitaires, en particulier des matelas souillés et infestés de punaises de lit qui causent régulièrement des problèmes de santé, c'est-à-dire des inflammations cutanées constantes et des réactions allergiques. Ce problème est apparu après 2013 et a été continuellement négligé jusqu'en 2023. Grâce à la désinfection mensuelle, à la lutte contre les parasites et à la désacralisation qui ont commencé en mai 2022

et se sont poursuivies en 2023 sur la base de services contractuels, la situation concernant les punaises de lit s'est sensiblement améliorée ; des mesures similaires ont été prises dans les deux centres de détention du ministère de l'Intérieur à Busmantsi et à Lyubimets. [...]

La nourriture dans les centres d'accueil fournie par des arrangements de restauration avec la valeur de trois repas par jour est convenue à 5,01 BGN, sans TVA, ou, 6,02 BGN égal à 3,08 EUR, selon la condition du prix le plus bas dans un budget déjà rare, maintenu à une qualité extrêmement faible. En 2023, le taux d'inflation a atteint +9,5 %, puis +17 % en 2022. L'allocation mensuelle individuelle prévue par la loi ne se traduit pas dans la pratique car elle n'est plus versée depuis 2015. C'est pourquoi, en 2023, les demandeurs d'asile ont continué à se plaindre non seulement de la qualité de la nourriture, mais aussi de sa quantité insuffisante. Le principal facteur qui a permis d'éviter un point de malnutrition critique pour les demandeurs d'asile a été le taux élevé d'abandon de la procédure par les demandeurs d'asile afghans.)

Que selon le rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023) les conditions d'accueil étaient déjà totalement déplorables dans les centres d'accueil, et ne cessaient de se détériorer : "The running costs for medicines and medical supplies, Bulgarian language courses as well as urgent maintenance and refurbishment were met only to the extent of the remaining funds of a SAR AMIF project, which, however, ended on 31 December 2022. No tenders for supply of clothes, shoes or other basic items were held by the SAR due to the lack of any funds planned or secured for these necessities in its annual budget. In order to be able to meet these needs at least partially the SA had to negotiate nine separate donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blanket s, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)."16 (nous soulignons)

(Traduction libre : Les frais de fonctionnement pour les médicaments et les fournitures médicales, les cours de bulgare ainsi que les travaux urgents d'entretien et de rénovation n'ont été couverts que dans la mesure des fonds restants d'un projet AMIF de la SAR, qui s'est toutefois terminé le 31 décembre 2022. Aucun appel d'offres pour la fourniture de vêtements, de chaussures ou d'autres articles de base n'a été organisé par la SAR en raison de l'absence de fonds prévus ou garantis pour ces nécessités dans son budget annuel. Afin de pouvoir répondre à ces besoins, au moins partiellement, la SAR a dû négocier neuf accords de donateurs distincts tout au long de l'année avec différentes agences, organisations et individus, par exemple des produits alimentaires (Banque alimentaire), des matelas, des oreillers, des couvertures, du linge de lit et des paquets d'hygiène (HCR avec un don de 700 000 BGN), des médicaments et des fournitures médicales (Croix-Rouge), des manuels scolaires et d'autres articles scolaires (Caritas), des jouets et d'autres articles pour les enfants (UNICEF)).

Attendu qu'en outre, il a été relevé que les conditions d'accueil sont également dangereuses, en plus d'être déplorables, et que la sécurité physique des demandeurs d'asile est dès lors menacée dans les centres d'accueil bulgares : "The most serious concern among all remained the safety and security of asylum seekers accommodated in the reception centres. Except for Vrazhdebna shelter in Sofia, the security of asylum seekers accommodated in reception centres is not fully guaranteed. Personal safety and security continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the contracted security staff. Starting from May, the SAR began monthly security inspections along with targeted checks following separate security or public disorder complaints. During the period from 1 April to 23 December, SAR reported to have held numerous meetings with the security company's management in attempt to mitigate the security concerns and address the identified security failures, including missing guards at some of the designated posts. In August, the non-governmental organisations raised alarm demanding concrete measures to ensure the personal safety in reception centres. After that, the SAR submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, but all requests were rejected, both by the Interior Minister of the regular government and from the new Minister within the caretaker cabinet. A police detail is granted only in the largest Harmanli reception centre, which, however, is just one and located at the central entrance, therefore insufficient to ensure the safety and security of nearly 4,000 individuals accommodated in. The rest of the reception centres continue to be guarded by private security companies, which for the purposes of cost effectiveness usually employ as guards predominantly men of retirement age or above and therefore, therefore security services are rather formal than real.

Some level of standardisation has taken place in the intake and registration procedure in reception centres. There is a basic database of residents in place, which is updated daily. However, there is an ongoing competition among asylum seekers to be accommodated in premises/rooms found to be in a better condition than others, thus corruption among SAR staff, who deals with accommodation issues, is widespread. For example, in February 2023 the BHC office in Harmanli reception center received reports that a former SAR employee continued to collect without problems a "monthly rent" of 50.00€ from asylum seekers accommodated in the container compartment within the centre."17 (nous soulignons) (Traduction libre: La préoccupation la plus importante reste la sécurité des demandeurs d'asile hébergés dans les centres d'accueil. A l'exception du centre de Vrazhdebna à Sofia, la sécurité des demandeurs d'asile hébergés dans

les centres d'accueil n'est pas totalement garantie. La sécurité des personnes continue d'être gravement compromise par la présence de passeurs, trafiquants de drogue et de travailleurs du sexe qui ont accès aux centres d'accueil pendant la nuit sans que le personnel de sécurité sous contrat n'intervienne. À partir du mois de mai, le SAR a commencé à effectuer des inspections de sécurité mensuelles ainsi que des contrôles ciblés à la suite de plaintes distinctes en matière de sécurité ou de troubles à l'ordre public. Entre le 1er avril et le 23 décembre, le SAR a déclaré avoir tenu de nombreuses réunions avec la direction de la société de sécurité pour tenter d'atténuer les problèmes de sécurité et de remédier aux défaillances identifiées, notamment l'absence de gardes à certains des postes désignés. En août, les organisations non gouvernementales ont tiré la sonnette d'alarme en demandant des mesures concrètes pour assurer la sécurité des personnes dans les centres d'accueil. Par la suite, la SAR a soumis plusieurs demandes au ministère de l'intérieur pour obtenir des gardes de police en remplacement de la sécurité privée des centres d'accueil, mais toutes les demandes ont été rejetées, à la fois par le ministre de l'intérieur du gouvernement régulier et par le nouveau ministre au sein du cabinet intérimaire. Un détachement de police n'est accordé que dans le plus grand centre d'accueil Harmanli, qui n'est toutefois qu'un seul centre situé à l'entrée centrale, ce qui est insuffisant pour assurer la sécurité de près de 4 000 personnes qui y sont hébergées. Les autres centres d'accueil continuent d'être gardés par des sociétés de sécurité privées qui, pour des raisons de rentabilité, emploient généralement comme gardes des hommes ayant l'âge de la retraite ou plus, ce qui fait que les services de sécurité sont plutôt formels que réels.

La procédure d'accueil et d'enregistrement dans les centres d'accueil a fait l'objet d'une certaine normalisation. Il existe une base de données de base des résidents, qui est mise à jour quotidiennement. Cependant, il existe une concurrence permanente entre les demandeurs d'asile pour être logés dans des locaux/chambres jugés en meilleur état que les autres, et la corruption est donc répandue parmi le personnel des services de recherche et de sauvetage, qui s'occupe des questions de logement. Par exemple, en février 2023, le bureau du BHC au centre d'accueil de Harmanli a reçu des rapports selon lesquels un ancien employé du SAR continuait à percevoir sans problème un "loyer mensuel" de 50,00 € de la part des demandeurs d'asile hébergés dans le compartiment des conteneurs au sein du centre.)

3. Accès à l'emploi et l'éducation

Attendu que dans le nouveau rapport AIDA de 2023 (actualisé en avril 2024), l'on peut lire ce qui suit par rapport à l'accès à l'emploi et l'éducation pour les demandeurs d'asile et les nombreux obstacles à cet égard :

"In January 2018 the Ministry of Labour and Social Policy attempted to amend the law and condition the asylum seekers' access to the labour market on numerous additional and unfeasible requirements, but the joint lobbying of the SAR, UNHCR and non-governmental organisations prevented the amendment from being voted, and preserved the status quo. Once issued, the permit allows access to all types of employment and social benefits, including assistance when unemployed. Under the law, asylum seekers also have access to vocational training.

In 2023, the SAR issued 579 work permits to asylum seekers pending status determination who were looking to support themselves while their asylum claims were being processed. Out of them, only 2 asylum seekers, and 17 beneficiaries of protection were employed. Among them, only 1 beneficiary of protection and 10 asylum seekers did so through employment programs, while the rest found work independently and on their own initiative. At the same time, a total of 1,484 persons with temporary protection were employed through government employment programs of whom 191 persons found work independently, 16 persons through employment programs and 2,007 persons under schemes of the EU OP Human Resources Development program.

In practice, it is difficult for asylum seekers to find a job, due to the general difficulties resulting from language barriers, the recession and high national rates of unemployment.

Comprehensive statistics on the number of asylum seekers in employment is not collected, except for those officially registered as seeking employment. In 2023, only 17 status holders and 2 asylum seekers and 1,484 temporary protection holders were registered as job seekers. [...]

In practice there are some obstacles related to the methodology used to identify the particular school grade that the child should be directed to, but this problem should be solved by appointment of special commissions by the Educational Inspectorate with the Ministry of Education and Science. The increasing number of applicant children prompted more focus on their education. Overall 92 asylumseekers children started the school year in Bulgaria. SAR organised the daily commute to and from the school with civil society organisations stepped in to support children with preparatory and catchup classes. [...] Asylum-seeking children with special needs do not enjoy alternative arrangements other than those provided for Bulgarian children.

Moreover, asylum-seeking children may be detained in closed reception centres or facilities following the detention of their parents. This could deprive children of their right to education as accommodation in closed centres would effectively prevent them from accessing education, unless arrangements are not put in place to secure their transportation to the public schools. No practice is yet applied in this respect. Adult refugees and asylum seekers have the right to access vocational training. Practical obstacles may be encountered by

asylum seekers in relation to access to universities as they have difficulties to provide proof regarding diplomas already acquired in their respective countries of origin. This is due to a lack of relevant information on diplomas. The academic autonomy of Bulgarian universities largely prevented the adoption of common government rules that would allow facilitated access for beneficiaries of international protection, taking into account their special circumstances and limited possibility to obtain official documents from their countries of origin.’¹⁸ (nous soulignons)

(Traduction libre : En janvier 2018, le ministère du Travail et de la Politique sociale a tenté de modifier la loi et de subordonner l'accès des demandeurs d'asile au marché du travail à de nombreuses exigences supplémentaires et irréalisables, mais le lobbying conjoint de la RAS, du HCR et des organisations non gouvernementales a empêché que l'amendement soit voté et maintenu le status quo.

Une fois délivré, le permis permet l'accès à tous les types d'emploi et d'avantages sociaux, y compris l'aide en cas de chômage. En vertu de la loi, les demandeurs d'asile ont également accès à la formation professionnelle.

En 2023, le SAR a délivré 579 permis de travail à des demandeurs d'asile en attente de détermination de leur statut, qui cherchaient à subvenir à leurs besoins pendant le traitement de leur demande d'asile. Parmi eux, seuls 2 demandeurs d'asile et 17 bénéficiaires d'une protection ont trouvé un emploi. Parmi eux, seul 1 bénéficiaire de protection et 10 demandeurs d'asile ont trouvé un emploi par le biais de programmes d'emploi, tandis que les autres ont trouvé un emploi de manière indépendante et de leur propre initiative. Dans le même temps, un total de 1 484 personnes bénéficiant d'une protection temporaire ont été employées dans le cadre de programmes d'emploi gouvernementaux, dont 191 ont trouvé un emploi de manière indépendante et de leur propre initiative, 16 personnes par le biais de programmes d'emploi et 2 007 personnes dans le cadre du programme de développement des ressources humaines du PO de l'UE.

Dans la pratique, il est difficile pour les demandeurs d'asile de trouver un emploi, en raison des difficultés générales liées aux barrières linguistiques, à la récession et aux taux de chômage élevés au niveau national. Il n'existe pas de statistiques complètes sur le nombre de demandeurs d'asile occupant un emploi, à l'exception de ceux qui sont officiellement enregistrés comme étant à la recherche d'un emploi. En 2023, seuls 17 détenteurs de statut, 2 demandeurs d'asile et 1 484 détenteurs de protection temporaire étaient enregistrés comme demandeurs d'emploi. [...]

Dans la pratique, il existe certains obstacles liés à la méthodologie utilisée pour identifier le niveau scolaire particulier vers lequel l'enfant doit être orienté, mais ce problème devrait être résolu par la nomination de commissions spéciales par l'inspection de l'éducation auprès du ministère de l'éducation et de la science. Le nombre croissant d'enfants demandeurs d'asile a incité à accorder une plus grande attention à leur éducation. Au total, 92 enfants demandeurs d'asile ont commencé l'année scolaire en Bulgarie. Le SAR a organisé les trajets quotidiens vers et depuis l'école avec les organisations de la société civile qui sont intervenues pour soutenir les enfants dans les classes préparatoires et de rattrapage. [...]

Les enfants demandeurs d'asile ayant des besoins particuliers ne bénéficient pas d'autres dispositions que celles prévues pour les enfants bulgares.

De plus, les enfants demandeurs d'asile peuvent être détenus dans des centres d'accueil ou des installations fermées suite à la détention de leurs parents. Cela pourrait priver les enfants de leur droit à l'éducation, car l'hébergement dans des centres fermés les empêcherait effectivement d'accéder à l'éducation, à moins que des dispositions ne soient prises pour assurer leur transport vers les écoles publiques. Aucune pratique n'est encore appliquée à cet égard.

Les réfugiés adultes et les demandeurs d'asile ont le droit d'accéder à la formation professionnelle.

Des obstacles pratiques peuvent être rencontrés par les demandeurs d'asile en ce qui concerne l'accès aux universités, car ils ont des difficultés à fournir la preuve des diplômes déjà acquis dans leurs pays d'origine respectifs. Cela est dû à un manque d'informations pertinentes sur les diplômes. L'autonomie académique des universités bulgares a largement empêché l'adoption de règles gouvernementales communes qui permettraient de faciliter l'accès des bénéficiaires d'une protection internationale, compte tenu de leur situation particulière et de leur possibilité limitée d'obtenir des documents officiels de leur pays d'origine.)

4. Accès aux soins de santé

Attendu que le dernier rapport AIDA de 2023 (actualisé en avril 2024) vient rappeler la situation globalement mauvaise du système de soins en Bulgarie :

'In practice, asylum seekers have access to available health care services, but do face the same difficulties as Bulgarian nationals due to the general state of deterioration in a national health care system that suffers from great material and financial deficiencies. In this situation, special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available. According to the law, the medical assistance cannot be accessed if the reception conditions are reduced or withdrawn.'¹⁹ (nous soulignons)

(Traduction libre : Dans la pratique, les demandeurs d'asile ont accès aux services de soins de santé disponibles, mais sont confrontés aux mêmes difficultés que les nationaux en raison de l'état général de détérioration d'un système national de soins de santé qui souffre de grandes carences matérielles et financières. Dans cette situation, les conditions spéciales de traitement des victimes de torture et des

personnes souffrant de problèmes de santé mentale ne sont pas disponibles. Selon la loi, l'assistance médicale n'est pas accessible si les conditions d'accueil sont réduites ou supprimées".)

E. Procédure d'asile

Attendu que dans le rapport AIDA de 2022 (mis à jour en mars 2023), était déjà indiqué certaines difficultés du système juridique à fournir une assistance concernant l'interprétation et les personnes vulnérables : "In 2022, legal aid was not provided to applicants other than unaccompanied asylum seeking and refugee children. This represented a significant deterioration of national practices in this respect, as 50 asylum seekers at first instance had been assisted with state provided legal aid in 2021, and 818 vulnerable applicants in 2020. Other asylum seekers who were not recognised as having specific vulnerabilities did not enjoy access to legal aid at the first instance of the asylum procedure even in previous years" 20(nous soulignons).

(Traduction libre : En 2022, aucune aide juridique n'a été fournie aux demandeurs autres que les enfants demandeurs d'asile et réfugiés non accompagnés. Il s'agit d'une détérioration significative des pratiques nationales à cet égard, puisque 50 demandeurs d'asile en première instance avaient bénéficié d'une aide juridictionnelle fournie par l'État en 2021, et 818 demandeurs vulnérables en 2020. D'autres demandeurs d'asile qui n'étaient pas reconnus comme présentant des vulnérabilités spécifiques n'ont pas eu accès à l'aide juridictionnelle en première instance de la procédure d'asile, même au cours des années précédentes) ;

Que le dernier rapport AIDA de 2023 (actualisé en avril 2024), vient reprendre ces axes en apportant une actualisation quant aux données :

'Both at first and second instance, interpretation continued to present shortcomings in 2023, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures remains one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pahto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are largely unavailable. (...)

With respect to those who speak languages without interpreters available in Bulgaria, the communication takes place in a language chosen by the decision-maker, not the applicant. (...) 100% of the monitored court hearings were assisted by interpreters in 2023. The Administrative Court in Haskovo to some extent corrected its unlawful practice from 2022 to summon an interpreter for the first court hearing by telephone at the day of the hearing, if and when the appellant had already appeared in the court room. In 32% of monitored cases where the applicant attended the hearing the interpreter was properly summoned in advance.

Despite the abovementioned improvements the quality of interpretation continues to be substandard. Interpreters' Code of Conduct rules adopted in 2009 are not applied in practice. As a result, quite often the statements of asylum seekers are summarised or the interpreters provide comments on their authenticity or likelihood. This problem is exacerbated by the fact that interview protocols are not based on the audio recording of the interview but on the caseworker's notes. Therefore the interpreters encounter difficulties to provide a full report of applicants' statements and answers.

The lack of adequate budget for interpretation also affects the translation of written evidence, in cases where written evidence is submitted by applicants. In view of making savings and accelerating the procedure, caseworkers are told to advise the applicants to pay for translation fees of their documents themselves so as to be taken into consideration during the status determination. [...]

Notwithstanding the small number of asylum seekers who presented any evidence to support their claims, in a small percentage of cases, caseworkers did not respect their obligation to collect these pieces of evidence with a separate protocol, a copy of which should be served to the applicant. In 94% of monitored registrations, asylum seekers were informed about their obligation to submit all the available evidence to support their statements, while in the remaining 6% this was not done. In 53% of monitored cases, asylum seekers submitted evidence in support of their asylum claim; in 62% of them the evidence was properly protocolled. Hence this important safeguard that the submitted evidence would be taken into consideration in the decision-making was not observed in 38% of the monitored cases. This marked a slight progress when compared to 2022, when this omission was made in 51%, but still worse than just 16% in 2021 and 12% in 2020. [...]

Although in 2023 a needs assessment was carried out in 50% of the cases, the assessment of applicants established as vulnerable or having specific needs was included only in 6% in their personal files. However, even in these cases the assessment was not taken into consideration by caseworkers in their decision-making process in 100% of the monitored cases. The law excludes the application of the Accelerated Procedure to unaccompanied asylum-seeking children, but not to torture victims.

Despite the 2015 reform of the law which stripped the statutory social workers of the child protection services from the responsibility to represent unaccompanied children in asylum procedures (see Legal Representation of Unaccompanied Children), their obligation to provide a social report with an opinion on the best interests of the child concerned in every individual case remains nonetheless under the provisions of general child care

legislation. In all of the cases monitored in 2023, these reports were produced but in their vast majority not included to the files nor shared with the SAR's caseworkers for further consideration [...]

At the end of 2017, the National Legal Aid Bureau, the national body assigned to provide state sponsored legal aid, received funding under the AMIF national programme to commence for the first time ever in Bulgaria the provision of legal aid to asylum seekers during the administrative phase of the asylum procedure. Legal aid under this 80,000 € pilot project had to be implemented until 31 January 2020 and is limited to the vulnerable categories among applicants for international protection. The project was extended until 31 January 2021."²¹(nous soulignons)

(Traduction libre : Tant en première qu'en deuxième instance, l'interprétation a continué à présenter des problèmes en 2023, et sa qualité était souvent médiocre et insatisfaisante. L'interprétation dans les procédures de détermination demeure l'un des problèmes les plus graves, persistants et non résolus depuis un certain nombre d'années. L'interprétation est assurée uniquement à partir de l'anglais, du français et de l'arabe, et principalement dans les centres d'accueil de la capitale Sofia. Les interprètes d'autres langues clés telles que le kurde (sorani ou pehlewani), le pachto, l'ourdou, le tamoul, l'éthiopien et le swahili sont largement indisponibles. (...)

En ce qui concerne les personnes qui parlent des langues sans interprètes disponibles en Bulgarie, la communication se fait dans une langue choisie par le décideur et non par le demandeur. (...)

100% des audiences contrôlées ont été assistées par des interprètes en 2023. Le tribunal administratif de Haskovo a, dans une certaine mesure, corrigé sa pratique illégale de 2022 consistant à convoquer un interprète pour la première audience par téléphone le jour de l'audience, si et lorsque le requérant avait déjà comparu dans la salle d'audience. Dans 32 % des cas contrôlés où le requérant était présent à l'audience, l'interprète a été dûment convoqué à l'avance.

Malgré les améliorations susmentionnées, la qualité de l'interprétation reste insuffisante. Les règles du Code de conduite des interprètes adoptées en 2009 ne sont pas appliquées dans la pratique. En conséquence, les déclarations des demandeurs d'asile sont assez souvent résumées ou les interprètes fournissent des commentaires sur leur authenticité ou leur probabilité. Ce problème est exacerbé par le fait que les protocoles d'entrevue ne sont pas fondés sur l'enregistrement audio de l'entrevue, mais sur les notes de l'agent chargé du cas. Par conséquent, les interprètes éprouvent des difficultés à fournir un rapport complet des déclarations et des réponses des demandeurs.

L'absence de budget adéquat pour l'interprétation affecte également la traduction des preuves écrites, dans les cas où les preuves écrites sont soumises par les demandeurs. Afin de réaliser des économies et d'accélérer la procédure, les assistants sociaux sont invités à conseiller aux demandeurs de payer eux-mêmes les frais de traduction de leurs documents afin qu'ils soient pris en compte lors de la détermination du statut. [...]

Malgré le faible nombre de demandeurs d'asile ayant présenté des preuves pour étayer leurs revendications, dans un petit pourcentage de cas, les agents chargés du traitement des dossiers n'ont pas respecté leur obligation de collecter ces éléments de preuve selon un protocole distinct, dont une copie devrait être remise au demandeur. Dans 94 % des enregistrements surveillés, les demandeurs d'asile ont été informés de leur obligation de soumettre toutes les preuves disponibles pour étayer leurs déclarations, tandis que dans les 6 % restants, cela n'a pas été fait. Dans 53 % des cas surveillés, les demandeurs d'asile ont soumis des preuves à l'appui de leur demande d'asile ; dans 62 % d'entre eux, les preuves ont été correctement protocolées. Ainsi, cette importante mesure de protection, selon laquelle les preuves soumises seraient prises en considération dans la prise de décision, a pas été respectée dans 38 % des cas surveillés. Cela représente une légère amélioration par rapport à 2022, où cette omission a été constatée dans 51 % des cas, mais reste pire que les 16 % enregistrés en 2021 et les 12

% en 2020. [...]

Bien qu'en 2023, une évaluation des besoins ait été réalisée dans 50 % des cas, l'évaluation des demandeurs considérés comme vulnérables ou ayant des besoins spécifiques n'a été incluse que dans 6 % des cas dans leur dossier personnel.

Cependant, même dans ces cas, l'évaluation n'a pas été prise en considération par les responsables de dossiers dans leur processus décisionnel dans 100 % des cas contrôlés. La loi exclut l'application de la procédure accélérée aux enfants demandeurs d'asile non accompagnés, mais pas aux victimes de torture. Malgré la réforme de la loi de 2015 qui a retiré aux travailleurs sociaux statutaires des services de protection de l'enfance la responsabilité de représenter les enfants non accompagnés dans les procédures d'asile (voir Représentation légale des enfants non accompagnés), leur obligation de fournir un rapport social avec un avis sur l'intérêt supérieur de l'enfant concerné dans chaque cas individuel demeure néanmoins en vertu des dispositions de la législation générale sur la protection de l'enfance. Dans tous les cas suivis en 2023, ces rapports ont été produits mais, dans leur grande majorité, ils n'ont pas été inclus dans les dossiers ni partagés avec les travailleurs sociaux du SAR pour un examen plus approfondi. [...]

Fin 2017, le Bureau national d'aide juridique, l'organisme national chargé de fournir une aide juridique financée par l'État, a reçu un financement dans le cadre du programme national AMIF pour commencer, pour

la toute première fois en Bulgarie, à fournir une aide juridique aux demandeurs d'asile pendant la phase administrative de la procédure d'asile. L'aide juridique dans le cadre de ce projet pilote de 80 000 € devait être mise en oeuvre jusqu'au 31 janvier 2020 et est limitée aux catégories vulnérables parmi les demandeurs de protection internationale. Le projet a été prolongé jusqu'au 31 janvier 2021.) F.

Jurisprudence

Attendu que Votre Conseil a jugé dans de nombreux arrêts que le renvoi d'un demandeur d'asile vers la Bulgarie sous la procédure Dublin était inenvisageable en raison des défaillances dans la procédure d'asile et des conditions d'accueil dans ce pays²².

G. Conclusion

Attendu qu'il des informations susmentionnées que les conditions d'accueil pour les demandeurs d'asile en Bulgarie se caractérisent par des défaillances considérables ; Que tant sur le plan du logement, que sur le plan des soins de santé et de l'accès à l'emploi et l'éducation, on peut constater plusieurs difficultés et obstacles ; Qu'en outre, le droit à l'accueil pour les 'Dublin returnees' est souvent retiré, de sorte qu'il est impossible pour ces personnes de séjourner dans un centre d'accueil ; Que ceci constitue un véritable risque pour les 'Dublin returnees' de se trouver à la rue dans des conditions inhumaines et dégradantes ; Que de surcroît, il ressort des informations susmentionnées que la procédure d'asile en Bulgarie est également caractérisée par des défaillances considérables ; Qu'ainsi, on ne peut contredire que la procédure actuelle et les conditions d'accueil posent des problèmes significatifs quant à sa conformité avec la législation européenne ;

Attendu qu'enfin, il est important de noter que le dernier rapport AIDA de 2023 (actualisé en avril 2024) énonce que les transferts Dublin vers la Bulgarie ont continué d'être suspendus en 2023 par la Cour EDH et par des tribunaux de plusieurs États 'Dublin' : "In 2023, the courts in some Dublin States, as well as the European Court of Human Rights, continued to rule suspension of Dublin transfers to Bulgaria on different grounds, but especially with respect to certain categories of asylum seekers due to poor material conditions and lack of proper safeguards for the rights of the individuals concerned."²³ (nous soulignons)

(Traduction libre : En 2023, les tribunaux de certains États membres de Dublin, ainsi que la Cour européenne des droits de l'homme, ont continué à prononcer la suspension des transferts de Dublin vers la Bulgarie mais surtout en ce qui concerne certaines catégories de demandeurs d'asile, en raison des mauvaises conditions matérielles et de l'absence de garanties adéquates pour les droits des personnes concernées.)

Attendu qu'au vu des considérations développées ci-dessus, il y a un risque de traitements inhumains et dégradants et partant, une violation de l'article 3 de la CEDH pour la partie requérante en cas de retour en Bulgarie, ainsi qu'une violation de l'article 4 de la Charte européenne des droits fondamentaux ; Que la décision attaquée viole par conséquent l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme, l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'article 62 de la loi du 15 février 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Que l'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3 §2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en Bulgarie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;

Que la décision attaquée viole dès lors l'article 3.2 précité en considérant la Bulgarie comme État responsable de la demande d'asile de la partie requérante ;

Qu'à la vue des différents rapports émanant de sources fiables, il doit être établi que la demande de protection internationale de la partie requérante doit être traitée par la Belgique sur base de l'article 3.2 du Règlement Dublin III ; Que le moyen est donc fondé ; »

2.2.2.2. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

2.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.2.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

2.2.2.6. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van verzoeker op 9 februari 2024 werden geregistreerd in Vrazhdebna nabij Sofia in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Daarom richtte de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 april 2024 een verzoek aan de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker terug te nemen. De Bulgaarse overheid stemde op 19 april 2024 in met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Bulgarije is de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming waardoor verzoeker in beginsel in toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepaling dient te worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten.

2.2.2.7. Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Bulgarije als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hij kan in elk geval niet worden gevolgd dat de motieven van de beslissing een loutere subjectieve beoordeling van de verwerende partij inhouden.

2.2.2.8. Verzoeker is in een eerste middelonderdeel van oordeel dat een overdracht aan Bulgarije onmogelijk zou zijn omwille van zijn ‘bijzonder kwetsbaar profiel’. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij een kwetsbaar profiel heeft omdat hij een asielzoeker is, omwille van zijn herkomst uit Syrië en het traject dat hij aflegde.

De Raad erkent dat verzoekers om internationale bescherming per definitie een maatschappelijk kwetsbare groep uitmaken, maar dit betekent niet dat er in hoofde van verzoeker automatisch sprake is van een ‘bijzonder kwetsbaar profiel’, bijvoorbeeld omwille van minderjarigheid of hoge leeftijd, psychomedische problemen, gender of slachtofferschap van geweld. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker in de loop van het Dublin-vooronderzoek melding zou hebben gemaakt van een verhoogde kwetsbaarheid. Bovendien werden blijkens het administratief dossier ook door de gemachtigde van de staatssecretaris op 12 april 2024 in hoofde van verzoeker geen ‘bijzondere procedurele noden ‘weerhouden’. De bewijslast rust op dit punt bij verzoeker, maar hij brengt geen concrete elementen aan die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid en op grond waarvan het bestuur toepassing zou moeten maken van de zogeheten soevereiniteitsclausule uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU.

2.2.2.9. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in België moet worden behandeld omdat zijn moeder, twee van zijn broers en twee van zijn zussen in België verblijven.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gewezen op artikel 2, onder g) van de Verordening 604/2013/EU waaruit blijkt dat enkel leden van het kerngezin, met name echtgenoten duurzame partners en minderjarige kinderen als ‘gezinslid’ worden beschouwd. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de aanwezigheid in België van zijn moeder en meerderjarige *siblings* om de Belgische asielinstanties verantwoordelijk te achten voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoeker zich op dit punt baseert op zijn recht op gezins- en familieleven uit het door hem geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can*

demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).

Verzoeker beweert weliswaar in zijn tweede middelonderdeel dat er een afhankelijkheidsband bestaat, maar hij levert hiervan geen enkel concreet bewijs, behoudens zijn bewering dat hij onder hetzelfde dak woont dan zijn familieleden. Uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 12 april 2024 van verzoeker werd afgenomen en waarvan een afschrift in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt dat verzoeker verklaarde een goed contact te hebben met zijn familieleden, maar geen financiële steun van hen ontvangen te hebben toen hij in Libanon verbleef. De leden van zijn kerngezin (vrouw en zontje) verblijven trouwens op heden nog steeds in Libanon (Dublin-interview, 12 april 2024, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden).

In de bestreden beslissing onderzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers familiale situatie niet enkel in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar eveneens in functie van de artikelen 11.2, 16.1 en 17.2 van de Verordening 604/2013/EU. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert het volgende:

“Verordening (EU) nr. 604/2013 bevat een aantal discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijk van personen, namelijk de artikels 16(1), 17(1) en 17(2). We merken op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. Het werd door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen hem en zijn in België verblijvende moeder, broers en zussen.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat op elk moment voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen om familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 bepaalt dat de lidstaten er voor zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening (EU) nr. 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn moeder, broers en zussen niet voorgelegd. Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie. We benadrukken hierbij dat de tussen de betrokkene en zijn moeder, broers en zussen bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Verzoeker brengt in zijn middel geen bijkomende gegevens aan die een ander licht werpen op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in België.

2.2.2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011,

M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de

beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Bulgarije.

2.2.2.10. De Raad merkt op dat verzoeker, gelet op zijn individuele profiel, niet kan voorhouden dat er toepassing dient te worden gemaakt van de rechtspraak van het EHRM in de zaak *Tarakhel* aangezien deze betrekking heeft op de garanties inzake opvang van een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen EHRM, 4 november 2014 (GK), *Tarakhel t. Zwitserland*, nr. 29217/12), terwijl verzoeker een alleenstaande man is van 41-jarige leeftijd die tijdens zijn Dublin-interview van 12 april 2024 geen gezondheidsproblemen meldde.

Uit het Dublin-interview blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat zijn moeder, zijn broers en zussen in België zijn. Hij koos ook voor België *“omdat je hier een mooi leven kan leiden (...)”*. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat de persoonlijke voorkeur van de betrokkene geen criterium is om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Verzoeker ontkende ter gelegenheid van zijn Dublin-interview uitdrukkelijk gezondheidsproblemen te hebben. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij slechts gedurende 10 dagen in een opvangcentrum in Sofia zou hebben verbleven. Wat zijn bezwaren betreft tegen een eventuele overdracht naar Bulgarije, stelde verzoeker het volgende: *“BG: ik wil niet terug naar BG, ik wil hier blijven. Als ik in BG wilde blijven was ik daar gebleven en niet naar hier gekomen, maar u heeft geen problemen gehad met de omstandigheden? Jawel, ik ben ziek geworden in het centrum en het centrum was niet goed. Het was er niet probeer”* (AD, Dublin-interview, 12 april 2024, bijkomende informatie).

De Raad stelt vast dat verzoeker, op een zeer algemene klacht over het centrum waar hij verbleef na, geen individuele elementen heeft aangereikt waaruit kan worden afgeleid dat een overdracht naar Bulgarije in zijn geval een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.2.11. Verzoeker baseert zich in zijn middel betreffende de algemene omstandigheden van asielzoekers in Bulgarije onder andere op het rapport van Iliana Savova, *Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update*, een meer recente versie van het AIDA-rapport dan datgene dat door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt aangewend. Beide rapporten vertonen evenwel geen grote inhoudelijke verschillen.

Verzoeker stelt dat er sprake is van een discriminatoire behandeling en van een daling in de erkenningsgraad. Uit een grondige lectuur van het meest recente AIDA-rapport blijkt evenwel dat deze discriminatoire behandeling vooral verzoekers om internationale bescherming uit specifieke herkomstlanden

treft (Turkije en Afghanistan) en dat er voor Syrische verzoekers om internationale bescherming juist zeer hoge erkenningscijfers zijn:

“Nevertheless, in 2023, Syrians continued to be the nationality with the highest recognition rate, reaching 97% overall - out of which 1% concerned the granting of refugee status and 96% the granting of the subsidiary protection, with just 3% rate of rejection. In 2023, out of 12,416 Syrian applicants, who submitted asylum claims in Bulgaria, nearly 46% (5,759 individuals) had their decisions issued within the duration of the year. 31% absconded prior their first instance decision to be issued.”

De erkenningsgraad van Syrische verzoekers om internationale bescherming loopt op tot 97%, waardoor verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat hij niet kan worden overgedragen aan Bulgarije omwille van de lage slaagkansen van de procedure. Verzoekers betoog mist op dit punt feitelijke grondslag.

2.2.2.12. Verzoeker klaagt zich in zijn middel ook over de *pushbacks* die plaatsvinden aan de Turks-Bulgaarse grens, die ook onder andere in rapporten van Amnesty International worden beschreven en waarvoor Bulgarije reeds werd veroordeeld. Ook de praktijk waarbij verzoekers om internationale bescherming na het overschrijden van de grens meteen in gesloten centra worden ondergebracht en de slechte omstandigheden in bepaalde opvangcentra worden door verzoeker in zijn middel besproken.

Met betrekking tot de praktijk van *pushbacks*, dient te worden aangestipt dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk aangeeft dat Dublin-terugkeerders in Bulgarije geen problemen ervaren om toegang te krijgen tot het grondgebied (AIDA-rapport, p. 49). In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat overdrachten uitsluitend plaatsvinden via de luchthaven van Sofia, zodat er geen risico bestaat dat verzoeker geconfronteerd zal worden met de gerapporteerde problemen aan de Turks-Bulgaarse grens. In de bestreden beslissing wordt betreffende deze problematiek het volgende overwogen:

“Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

De Raad stipt aan dat het Hof van Justitie in een recent arrest geoordeeld heeft dat *“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat”* (HvJ 29 februari 2024, x t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, nr. C392/22, §65). Verzoeker citeert in zijn middel talrijke rapporten over de praktijk van *pusbacks* aan de Turks-Bulgaarse grens, maar betreft deze niet in het minst op zijn persoonlijke situatie. Bijgevolg slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert bij een Dublin-overdracht naar Bulgarije, die in totaal andere omstandigheden plaatsvindt dan het illegaal overschrijden van de Turks-Bulgaarse grens.

2.2.2.13. Wat de opvangomstandigheden in Bulgarije betreft, ontkent de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet dat bepaalde opvangvoorzieningen in Bulgarije ernstige gebreken vertonen betreffende hygiëne en kwaliteit van het voedsel: *“De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie*

maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72)."

De gemachtigde van de staatssecretaris beaamt de problemen in de opvangcentra, maar is van oordeel dat deze niet leiden tot de conclusie *"dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*. Er wordt immers op basis van het arrest Jawo van het Hof van Justitie gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, die slechts bereikt is *"wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid"*.

Verzoeker bespreekt in zijn middel onder andere de situatie in het opvangcentrum van Ovcha Kupel, die inderdaad zorgwekkend is. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij in dat centrum zal moeten verblijven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat Dublin-terugkeerders in geval van een lopende procedure die werd stopgezet omdat de betrokkene was verdwenen, worden overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop *"dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDArapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71)."* Uit de beschikbare gegevens kan worden opgemaakt dat de opvangcapaciteit in Bulgarije schijnbaar onder druk kan komen te staan door het hoge aantal binnenkomsten. Doordat echter talrijke verzoekers om internationale bescherming doorreizen, waarvan verzoeker een treffend voorbeeld is, blijft de bezettingsgraad van de opvangcentra in de praktijk relatief laag. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris kan op basis van de bronnen niet worden vastgesteld *"dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd."* Door in zijn middel allerhande uittreksels uit rapporten te citeren, toont verzoeker niet aan dat hij na overdracht in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Hetzelfde geldt voor de problemen die verzoeker schetst inzake juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije en de beschikbaarheid van tolken voor bepaalde talen.

2.2.2.14. Met betrekking tot moeilijkheden die in Bulgarije zouden rijzen inzake toegang tot tewerkstelling en onderwijs, haalt verzoeker de desbetreffende passage uit het AIDA-rapport aan. Hieruit blijkt dat verzoekers om internationale bescherming een arbeidsvergunning krijgen, maar dat het vinden van een job verre van evident is en dat toegang tot hoger onderwijs bemoeilijkt wordt doordat het bewijs van behaalde diploma's in het land van herkomst lastig is. Verzoeker toont evenwel niet aan dat de maatschappelijke drempels die in Bulgarije bestaan inzake tewerkstelling in onderwijs, een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.15. De problemen door de onderfinanciering van de gezondheidszorg in Bulgarije raken niet enkel verzoekers om internationale bescherming. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij medische problemen heeft die noodzakelijk zijn dat hij in Bulgarije een behandeling zou moeten ondergaan die door de gebrekkige staat van de gezondheidszorg aldaar niet toegankelijk zou zijn.

2.2.2.16. Door in zijn middel allerhande uittreksels uit landenrapporten te citeren, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending van de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013/EU aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Het verzoekschrift van 24 april 2024 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

“Attendu que l’exécution de la décision entreprise aurait pour conséquence de soumettre la partie requérante à la procédure d’asile et aux conditions d’accueil des demandeurs d’asile défailtantes en Bulgarie, ce qui constituerait des traitements contraires à l’article 3 de la Convention Européenne des droits de l’homme, et, partant, un préjudice indéniable ;

Que le Conseil d’état considère en effet qu’une atteinte aux droits fondamentaux constitue un préjudice grave et irréparable ;

Qu’il convient de suspendre la décision attaquée, de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire ; »

2.2.3.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.2.3.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.3.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Bulgarije een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een ‘evident’ nadeel. Verzoeker heeft voor het overige zijn nadeel onvoldoende gespecificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN